

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

emperyalizme ve kapitalizme karşı

ayağa kalk
İSTANBUL

•Burjuvazinin
İkiyüzlülüğü

•Öznel Güç
Ne Kadar
Hazır

•Sınıf
Çatışması
Derinleşiyor

•İzmir
Kent AŞ.
İşçileri
Ölüm Yürüyüşü

•Küresel
Eylem
İstanbul'da

EMPERYALİZM VE KAPITALİZME KARŞI

DÜNYA EMERGENCY OLACAK

BURJUVAZININ İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Kapitalist düzen ücretli emeğe dayanır ve ücretli emekle karşılık halindedir. Kapitalistlerin politik egemenliği de nüfusun emekçi çoğunluğuyla çelişki ve çatışma içindedir. Burjuvazinin iktidarı bir avuç sömürücü asalağın, ezilen ve sömürülen kitleler üzerindeki diktatörlüğüdür. Mülk sahibi sınıf, tüm bu toplumsal gerçeklerin üstünü örtmek için, toplum karşısında ikiyüzlü davranır ve ikiyüzlü olmak zorundadır.

Burjuva sınıfın ikiyüzlülüğünün kendini açık olarak gösterdiği sorunlardan biri, Türkiye’de son yıllarda ve özellikle son dönemlerde “demokratik” bir gelişme içinde olduğunu söylemesidir. Türkiye’nin egemenleri “demokrasi” üzerine aldatmacalara başvururken, bunu yapmakla aslında burjuva sınıfın evrensel karakterine uygun davranmış oluyor. Sınıflı bir toplumda yalnızca sınıf demokrasısından söz edilebileceği halde, demokrasinin sınıf karakterini gizleyerek onun tüm sınıflar için ortak olduğu yalanına başvurabiliyor. Sınıflı toplumlarda demokrasinin, bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde sınıfsal diktatörlüğü olmasına; demokrasinin yalnızca egemen sınıf için demokrasi olduğu gerçeği bilimsel komünizm tarafından açığa çıkarılmasına karşın, sömürücü sınıf, demokrasinin sınıfsal içeriğini gizleme gereği duymaktadır.

Demokrasi hakkında diğer bir burjuva aldatmaca, tekelliliğin her planda ve politik alanda gerici eğilimi olduğu halde, tekellerin iktidarının demokrasi olarak gösterilmesidir. Tekellerin egemenliğinin ve politik sistemin gerici eğilimi ve karakterinin böylesine ikiyüzlüce üstünün örtülmesi onun demokrasi olarak gösterilmesi; halk kitlelerinin tekeli kapitalizme ve onun gerici politik egemenlik sistemine karşı sürdürülen mücadelesinin doğrultusunu saptırmaya yöneliktir.

Türkiye tekeli sermayesinin emekçi halk kitlelerini uyutmaya çalıştığı ve ikiyüzlüce yalan söylediği diğer bir konu da, faşizmi demokrasi olarak göstermesidir. Bilindiği gibi faşizm ve demokrasi farklı burjuva devlet biçimleridir. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana gerici burjuva diktatörlüğü olarak süre gelen devlet, 12 Mart 1971’de faşistleştirildi, faşizm bir devlet biçimi haline getirildi. 12 Eylül 1980’de ise faşizm devlet yapısı içerisinde kurumlaştırıldı ve pekiştirildi. Bugün, faşist devlet yapısı sürdüğü halde, devletin “demokratik açılımlar”la “demokratik” yönde değişime uğradığını söylemek bugünkü tekeli politik sistemin karakterini başka türlü göstermeye yönelik iğrenç bir çabadır.

Küçük burjuva sol çevreler, tekeli sermayenin faşist devlet biçimini almış olan politik egemenliğinin var olan yapısını demagogilerle ve ikiyüzlüce gözlerden saklama gayretlerini teşhir edeceklerine, onlardan “demokratik yönde” açılımlar olabileceği beklentisine düşerek ve bunu halklar arasında yayarak tekeli güçlerin bu gayretlerine başka bir yönde ortak oluyorlar. Demokrasinin elde edilmesinin bir devrim sorunu olduğu gerçeğine rağmen bu gerçeğe gözlerini kapatıp tekeli egemenlik koşullarında demokrasinin gerçekleşebileceği hayalinin peşinden koşarak kitlelerin devrimci bakış açısını bulanıklaştırma çabası içine giriyorlar.

Bize burjuvazinin değiştiğini söyleyenler, burjuvazinin yaptığı her değişikliğin, aldığı her ekonomik ve politik kararın onları güçlendirmeye yönelik olduğu gerçeğini unutturmaya çalışıyorlar. Kapitalist üretim biçimi zeminleri üzerinde egemenlerin attığı her adım kendilerin güçlendirmeye, egemenliklerini pekiştirmeye hizmet eder. Bunun tersini söyleyenler, yani tekeli güçlerin kendi ekonomik ve politik mevzilerini güçlendirmeye yönelik girişimlerini sanki emekçi kitlelere karşı değil de onların çıkarlarıyla uyumluymuş gibi göstererek emekçi ve sömürülen kitleler karşısında sermaye güçlerinin yanında yer almış olurlar.

Tekeli sermaye ekonomik olarak güçlendikçe, emekçi sınıfını burjuvaziye olan bağımlılığı ve köleliği de aynı biçimde artırır. Sınıf ayrımları derinleşir, sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları keskinleşerek ileri noktaya varır. Tekeli kapitalizmin ilerlemesi sistemin tüm iç çelişkilerinin bütün şiddetiyle ön plana çıkması demektir.

Tekeli sermaye, halk kitlelerinin süreklileşen ve yaygınlaşan devrimci mücadelesi karşısında, durmadan zayıflayan ekonomik-politik siperlerini sağlamlaştırmak için devamlı yeni yönelimler ve arayışlar içine girer. Fakat başvurulan hiç bir yöntem ve girişim sistemin iç çelişkilerinin gelişip olgunlaşmasını ve sayısız çatışmalara yol açmasını engelleyememiştir. Bu gelişme karşısında doğru devrimci politika sistemin artan tüm çelişki ve zayıflıklarından yararlanıp onu devirmektir. Küçük burjuva uzlaşmacı çevreler ise böylesine son derece devrimci bir mücadeleye katılmak yerine kitlelerin elini kolunu bağlayarak onları devrimci mücadeleden uzaklaştırma çabası içerisine giriyorlar.

Kapitalist sistemin, son büyük ekonomik krizi sırasında bir kez daha ve açıkça görüldü ki; burjuvazi ekonomik krizin gerçek nedenleri konusunda kitlelere ikiyüzlüce yalan söylemektedir. Kriz bir ekonomik kriz olduğu halde, o sınırlı bir finans krizi olarak gösterildi. Ekonomik krizin bayrağı kapitalist üretim biçiminin kendisi olduğu halde, o, kendi temellerinden bağımsız olarak ortaya çıkmış gibi gösterildi. Burjuva devletin büyük tekellere ve bankalara yaptığı

çok büyük miktardaki parasal destek, sanki kitlelerin yararınaymış gibi gösterildi. Bu dönemde burjuva devlet ve burjuva hükümetler devletin tüm olanaklarını, tekeli güçleri içine girdikleri zor durumdan kurtarmak için seferber ettiler.

Çok açıktır; burjuva devletin tekeli sermayeye verdiği tüm desteklerin -hatta orta sınıfa sağladığı ekonomik kolaylıkların- tartışılmaz amacı krizin de etkisiyle çöküşü hızlanan kapitalist düzeni kurtarmaya yöneliktir. Kapitalist ülkelerdeki hükümetlerin değişmez rolü ve görevi tekeli çöküşü hızlanan hükümetlerin değişmez rolü ve görevi tekeli güçlerin çıkarına hizmet etmektir. Fakat onlar her zaman kendi burjuva sınıfsal rollerini geniş kitlelerin gözünden saklama gereği duymuşlardır. Burjuva iktidarın sınıfsal karakteri yani kapitalistlerin egemenliğinin işçi sınıfı üzerinde uygulanan bir baskı aygıtı olduğu gerçeğinin üstü yalanla ne kadar örtülse de sınıf savaşımının gelişimi ve şiddetlenmesi onun bütün sınıfsal karakterini gözler önüne serer. Çünkü emekçi kitlelerin burjuvazinin egemenliğine karşı eylemleri, burjuvazinin kıyııcılığı ve katlılığını ortaya koyar. Katliamcılık ve barbarlık kapitalistlerin karakteridir.

Türkiye ve Kürdistan’da devlet faşist karakterini, yani kitleler üzerinde kesintisiz olarak uyguladığı baskı, saldırılar, işkence ve kitle kıyımlarıyla çıplak biçimde kendini göstermiştir. Kürt halkının, Türk halkının ve bütün halkların yıllarca süreklilik kazanan anti-faşist ve anti-kapitalist mücadelesi, burjuva devletin faşist ve katliamcı yüzünü yeterince açığa çıkarmıştır. Ve faşist devletin demokrasi demagogisiyle kendi gerçek yüzünü gizlemesine izin vermeyecektir.

Halk kitlelerinin uzun bir dönemdir süren etkin, devrimci mücadelesinin sonuç alıcı bir konuma gelmesi karşısında egemenliğin büsbütün tehlikede gören sermaye babaları yönetme yönteminde bir değişikliğe gitmek gereği duymaktadır. Onlar bunu öznel niyetiyle değil nesnel gelişmelerin zorunluluğu ve devrim baskısıyla yapmaktadır. Yine tüm bu yönetme yöntemleri faşist devlete dayanarak onun varlığını koruyarak gündeme getirilmektedir. Bu gerçeğe rağmen burjuva güçler demokrasiye geçtik, geçiyoruz yanılması yaratarak faşist devlet egemenlik sistemini ikiyüzlüce gizleme yönelimi içindelerdir.

Burjuvazinin kendi sınıf egemenliği ve sınıf politikalarının gerçek karakteri hakkında sürekli yalan söylemesi ve ikiyüzlü davranması egemenliğini sürdürme yöntemlerinden birisidir. O, sınıf egemenliğinin karakteri konusunda her zaman ikiyüzlü olmak zorundadır. Çünkü burjuva egemenlik ezilen ve sömürülen ve toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçi kitleleriyle karşılık halindedir.

Buna karşın işçi sınıfı hedeflediği kendi iktidarının proleter devrimci karakterini açıkça ilan etmektedir. Ve yine açıkça duyurmaktadır ki kapitalistlerin egemenliği zora dayalı devrimle yıkılacaktır.

C.DAĞLI

ÖZNEL GÜÇ NE KADAR HAZIR?

Başlıktaki soruyu daha açık hale getirelim: Neredeyse iki yıldır süren ekonomik yıkıma rağmen: sadece son bir yılda resmi rakamlara göre 1,5 milyon, toplamda 7 milyon işsiz olduğu halde; emekçi kitleler genel bir isyan için neyi bekliyorlar? Tek tek fabrika, atölye ve iş havzalarında oldukça yaygın eylemler görülmekte, evet, ama pek çok yönden içinde bulunduğumuz kriz, 2001 krizini geride bıraktığı halde, 2001’de görülen isyan havası, neden şimdi yok?

Soru rahatsız edici ve tüm oportünist tayfanın “di mi ya!” nidalarıyla, üzerine atlayacağı türden. Çünkü onlar, böyle sorulardan, devrime, emekçi kitlelere ve kendilerine güvensizliklerini pekiştirecek cevaplar çıkartmakta, neredeyse ustalaştılar. Yine de, oportünist hareketlerin bu soruya cevapları, tornadan çıkmış gibi tek kalıp: Sol güçsüz, biz kendimizi anlamıyoruz, burjuvazi güçlü, kitleler bizi anlamıyor. Neredeyse, tipik bir kemalist aydın gibi “müstahak efendim bu halka her şey” diyecekler ya, dillerini tutuyorlar.

Soru ortada duruyor ve istisnasız herkesin kafasının içine sızıyor. Eğer soruya ikna ve tatmin edici cevaplar verilmezse, pek çok kişide önce mızımızlanma, sonra güvensizlik ve en sonunda da umutsuzluk doğurur. Bu topraklarda oportünizm, cevapsız kalan soruların yarattığı umutsuzluktan besleniyor.

Cevap, devrimci öznel gücüne yönelteceğimiz projelerle aydınlanacak. Ama önce, bir ayrımı vurgulamalıyız. Öznel güç denilince, pek çok kişinin aklına devrimci yapılar gelir. Hayır. Bu, dar bir bakış açısıdır. Öznel güçten söz ederken, devrimi bizzat yürütecek emekçi kitlelerin genel bilinç düzeyine, ruh haline, hareket yeteneklerine bakmak önceliklidir. Öyle ki, genel emekçi kitlelerin bu somut durumu ortaya serilmeden, devrimci yapıların etkinlikleri de yeterince anlaşılabilir.

Huzursuz Öfke

Bütün nesnel koşullar hazır olduğu, yeterince olgunlaştığı halde, emekçi sınıfların bu nesnel duruma birebir paralel hareketlilik içinde olmaması, sadece bu topraklara özgü bir durum değil. Hatta denilebilir ki, bütün devrim tarihi, böylesi sıkıntılı dengesiz dönemlerden geçmiştir. Zafere uzanan bütün başarılı devrimlerin hemen öncesinde, oportünist mızımızlanmaları haklı göstermeye yarayan bu uçurumu görmek mümkündür.

Immanuel Wallerstein, bir çok açıdan Marksist sayılmaz, ama yetkin bir sosyolog olarak topluma dair kimi gözlemlerini not etmek oldukça yararlı. “Bildiğimiz Dünyanın Sonu” adlı kitabında Wallerstein şu gözlemini bizlerle paylaşıyor:

“Kitle desteğini seferber eden nedir? Baskının derecesi denemez. Bir kere, bu, genellikle değişmez bir unsurdur ve T2 noktasında seferber olmuş insanların neden daha önce T1 noktasında seferber olmadıklarını açıklamaz. Üstelik ağır baskı genellikle iş görür ve çok da üretkar olmayanların harekete aktif olarak katılmaya hazır olmalarını önler. Hayır, kitleleri seferber eden baskı değildir, umut ve kesinliktir Baskının sonunun yakın olduğu, daha iyi bir dünyanın ger çekten mümkün olduğu inancıdır. Bu umut ve kesinliği de hiçbir şey başarı kadar pekiştiremez.” (age. S:33)

Büyük harflerle yazalım: Kitleleri seferber eden, UMUT ve KESİNLİK’tir. Kitleler, baskının, sömürünün, sefalet ve açlığın pençesinde ne denli acı çekerlerse çeksinler, zafere dair umutları ve de az çok kesin bir sonuca inançları yoksa, her şeyi sineye çekebilirler. Ve bu da, oportünist hareketlerin toprağına su taşır. Dünyanın her yerinde, devrimin nesnel koşullarıyla kitleler arasındaki ilişki birbirine benzer.

Söz konusu evrensel özellikler yanın-

da, emekçi kitlelerin, bu topraklara özgü karakteri, kavrayışları, bilinç ve örgütlülük seviyeleri de kendi rollerini oynarlar. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları içinde, 2001 krizinin anıları henüz çok tazedir. Dokuz yıl önce panik halinde kitleler bir seferberlikle sokaklara çıkan emekçiler, çok değil bir kaç ay sonra, yasadıkları panik durumunu yatıştırarak ekonomik bir toparlanmaya şahit oldular. Panik duygusu, olağanüstü derecede yıpratıcıdır ve emekçiler bu duyguyu yatıştıracak her gelişmeye karşı oldukça duyarlıdır. Söz konusu ekonomik toparlanma oldukça zayıf, krizi ortadan kaldıracak seviyede olmasa bile, kitlelerin uzun süre taşıyamadıkları panik duygusunu sırtlarından atmalarına yeterli olmuştu. Henüz 2001’in anıları çok taze olduğundan, kitleler bu krizin de benzer bir toparlanma ile sona ereceğini ummaktalar. Bu beklenti, evet yanlıştır, yanıltıcıdır, fakat kitlelerin tarihsel pratik ve deneyimlerinden fıskırıp geldiği oranda etkilidir.

Ancak, birçok açıdan 2001’den farklı olan bu kriz, çok daha uzun bir sürece yayılacaktır. Bu sayede emekçilerin kendi deneyimlerine dayanan yanılsamalı beklentileri boşa çıkmakla kalmayacak, ama kapitalist sisteme dair bütün beklentileri de silip süpürecek kadar, genel emekçi kitleleri yüksek bir gerilim içinde tutmaya devam edecektir.

Kitlelerin geniş bir seferberlik içinde olmayışlarının ekonomik bir nedeni daha var: Bu topraklarda yıkıcı bir krizin alışılmış en önemli göstergesi, enflasyon oranları olagelmıştır. Emekçiler kendi kayıp ve kazançlarını, enflasyon rakamlarına bakarak ölçmeye alışkınlar. 2001 yılında, bir gecede iki katına çıkan döviz fiyatları, %100’leri geçen enflasyonu tetiklemişti. Milyonlarca insan, krizden somut olarak henüz etkilenmedikleri halde, yalnızca tavan yapan bu rakamlara bakarak, paniğe kapılıp öfkelenmişlerdi. 2001 yılının kitlesele isyanlarına, krizin yıkıcılığı-

nın bir simgesi olarak algılanan yüksek enflasyon damgasını vurmüştü.

Oysa günümüz krizi, enflasyondan çok, deflasyon sonucu doğuyor. Yani malların fiyatları yükselmiyor, aksine, pek çok üründe düşüyor. Perakendeciler son bir gayretle büyük oranlı indirimler, uzun taksitler ve kampanyalar yürütüyorlar. Pek çok fabrika, stoklarını eritebilmek için zararına mal satıyor. Bu yüzden enflasyon oranları oldukça düşük seyrediyor. Neredeyse %4 civarında. Bir zamanlar sorunsuz işleyen bir ekonominin göstergesi sayılan düşük enflasyon, şimdi tersine, yaşanan yıkımın göstergesi oluyor. Öte yandan, krizin yıkımını enflasyonla ölçüp algılamaya dalışmış olan kitleler, düşür oranları gördükçe, panik duygularını bastırıyorlar.

Kısacası, emekçilerde çoğunlukla egemen olan duygu, onları harekete geçiren panik duygusu değil, ama harekete geçmeden önce bin kez ölçüp biçmelerine neden olan huzursuz bir öfke duygusudur. Kriz vuruyor, parçalıyor, işsiz bırakıyor, açlık ve sefaleti hiç olmadığı kadar derinleştiriyor ancak emekçiler, onlar için topluca "Hücum!" komutu anlamına gelen, alıştıkları göstergelere bakıyorlar, paniğe kapılmıyorlar. İşin gerçeği, bu sabırlı tutumları, panik duygusundan daha kötü değil. Aksine, bu huzursuz öfke, devrimci arayışları yoğunlaştırıyor, ajitasyona açıklığı yaygınlaştırıyor ve emekçilerin önseziplerini keskinleştiriyor. Panik havasının tersine, kitleler, proletaryanın devrimci hedefleri, mücadele araçlarını algılayacak, özümseyebilecek uyaklılığa, soğukkanlı düşünmeye şu an daha fazla eğilimlidirler.

İddiaya Uygun Pratik

Sorunu sadece emekçi kitleler açısından değerlendirmek, elbette eksik olacaktır. Doğrusu, öznel etkenin devrimci yapılar yönünden analizi, oportünizme karşı mücadelenin ne denli önemli olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor.

"Ne yazık ki" demeyeceğiz, çünkü oportünist hareketin, kendi doğasına uygun olarak, böylesi derin bir ekonomik krizin yarattığı iktidar olanakları dışında kalan hemen tüm ıvır-zıvırla ilgilendiğini özellikle kayda geçirmekte yarar var. İşçi sınıfı ve emekçilerin kapitalist sisteme karşı en yoğun örgütlenebilecekleri böyle bir dönemde, oportünist hareket genel demokratik ajitasyonla kendisini sınırlıyor. Doğaldır ki, işini kaybetme korkusu yaşıyan, yeni bir iş bulma umudu kalma-

faaliyetini ıvır zıvıra ayıranlara, bir çift laf etmeden olmazdı. Üstelik, sözünü ettiğimiz genel demokratik ajitasyon, öylesine bir mağduriyet dili üzerine kurulu- yor ki, tam da huzursuz öfkeyi seferberliğe dönüştürmek için gerekli umut, kesinlik ve zafere dair tek bir kırıntı bile taşı- mıyor.

Çuvaldızı sona sakladık ve elbette kendimize. Krizi patlak vermeden neredeyse iki yıl önce tespit eden ve gerekli hazırlıkların yapılmasının önemine defalarca işaret eden yazılara karşın, bu konuda yapılanlar, yapılabilecekler yanında devde kulak kalıyor. Günlük pratik sorunlar içinde boğuşup duran insanlarımız, çevrelerini krize karşı faaliyetlere ne yazık ki yönlendiremediler. Tıpkı ortalama sol gibi, yıllık eylem takvimine, anma-kutlamalara, mitinglere bağlı kalıyor, huzursuz öfkesi içinde anti-kapitalist ajitasyona neredeyse tümüyle açık emekçi kitlelere gitmek için pek az şey yapıyoruz. Kriz patlak verdiğinden bu yana, hangi faaliyetler için ne kadar enerji harcadığımıza bakmakta, şapkaı önümüze koymakta yarar var.

Bu toprakların proletaryası, diğer emekçi sınıfları ve Kürt halkı 40 yıllık zorlu devrim mücadelesinin 62 bin cana mal olan kanlı bir iş savaşın ateşli çemberinden geçtiler, geçmeye devam ediyorlar. Bu yüzden biliyorlar ki, eğer genel bir isyan için harekete geçerlerse, artık geri dönüşü olmayacaktır. Kitleler, dar-kısıtlı hedef ve yarıda bırakılan hareketlerin peşinde, krizin çoğunu alıp götürdüğü enerjilerini harcamak istemezler. Geride sona kalan enerjileriyle, zafere uzanmak isterler. Leninistlerin görevi, krizin boyutlarını, yıkımlarını teşhir ederek, bu yıkımın tüm emekçi sınıflarda yarattığı huzursuz öfkeyi, zafere uzanacak umut ve kesinlikle dolu harekete çevirmektir.

yan milyonların, tutuklanan devrimciler için yapılan o uzun ve ısrarlı kampanyalara karşı, herhangi bir duygu birliği içinde bulunabilmesi zordur. Yanlış anlaşılmasın, genel demokratik ajitasyonun işe yarar olmadığını ileri süren eski kafa ekonomistlerden değiliz. Ancak, tarihin gördüğü en derin ekonomik kriz sırasında, bunun önümüze açtığı kapitalist özel mülkiyete karşı ajitasyonu ve devrimci iktidar hedefini neredeyse tümüyle görmezden gelip; neredeyse tümüyle günlük

ri dönüşü olmayacaktır. Kitleler, dar-kısıtlı hedef ve yarıda bırakılan hareketlerin peşinde, krizin çoğunu alıp götürdüğü enerjilerini harcamak istemezler. Geride sona kalan enerjileriyle, zafere uzanmak isterler. Leninistlerin görevi, krizin boyutlarını, yıkımlarını teşhir ederek, bu yıkımın tüm emekçi sınıflarda yarattığı huzursuz öfkeyi, zafere uzanacak umut ve kesinlikle dolu harekete çevirmektir.

Tarih hiçbir dönemde devrimcilere bu kadar cömert davranmamıştı.□

SINIF ÇATIŞMASI DERİNLEŞİYOR

İzmir Karşıyaka Belediyesi direnişçi işçilerinden birisi anlatıyor: *“Orada tek şunu söyleyebilirim, bellerinde silah, cop, kelepçe, gaz bombası ve göz yaşartıcı spreyi olan polislerin kalkanın arkasında tir tir titremelerine ben birebir şahit oldum. (...) Gerekirse biz buradan ölü çıkacağız...”* (Y.E. Mücadele Birliği Sayı:146 sy:14) Yazın sığağında polisin titremesi neden acaba? Bu titremeler proletaryanın gümbür gümbür yeri sarsarak gelen eylemlerinin eseridir. Bu durumu daha ayrıntılı olarak ele alalım.

İşçi sınıfının kararlı eylemlerinde ortaya koyduğu sınıf kını, öfkesi burjuvazi üzerinde etki yapıyor. İşçi sınıfı kendi içindeki işbirlikçilerin, reformistlerin ihanetine uğramadığı sürece burjuvazi karşısında etkili ve güçlü mücadele yürütür. İşçi sınıfının büyük eylemlerinde reformistler sınıf eyleminin önünü kesmiş, eylemi kırmaya, bitirmeye çalışmıştır. 15-16 Haziran’da, TARIŞ direnişlerinde, Zonguldak Madencilerinin 1991’deki büyük yürüyüşünde, İzmir Büyükşehir Belediyesi işçilerinin 1992’de Ankara girişine kadar süren “Ölüm Yürüyüşü”nde ya burjuva sendikacılar ya da reformistler işçilere çağrı yapıp eylemleri sonlandırmaya çalışmışlar, kimi zaman da öncü işçilerin gözaltına alınması ve bazı ayak oyunları, aldatmalarla eylemleri bitirmeye çalışmışlardır. Sınıf mücadelesi içinde çelikleşmemiş, tecrübesiz, bilinçsiz işçilerin bu tür oyunlara gelme olasılığı daima vardır. Ama uzun süreli eylemler işçilerin bilincini geliştiriyor, sömürü düzenine karşı mücadelede daha kararlı ve daha uyanık olmalarına yol açıyor. Karşıyaka Belediye işçisinin yukarıdaki sözlerine benzer sözler İzmir Büyükşehir Belediyesi’nden atılıp 1992’de Ankara’ya “Ölüm Yürüyüşü” yapan işçiler tarafından da söyleniyordu. Yürüyüş başlayınca yollarını Belkahve’de kesen jandarma barikatı karşısında *“biz de dağa çıkarız”* diyerek yoldan dağa çıkıp yürüyüşü sürdürmüş ve jandarma barikatını boşa çıkarmışlardır. Daha sonra bir köprü öncesinde yolları kesildiğinde jandarmayla göğüs göğüse gelinmiştir. Jandarma namlusu göğsüne dayanmış olan işçilerin bazıları karşısındaki askerini titrediğini belirtiyordu. Karşıyaka işçileri gibi aylarca süren eylemler yaptılar. Şimdi Karşıyaka Belediye işçileri *“gerekirse biz buradan ölü çıkacağız”* diyor. Sermayeyi korkutan bu kararlılıktır. Sermayenin kolluk güçleriyle her karşı karşıya gelme işçilerin sınıf düşmanını daha iyi tanımasını sağlıyor.

Proletaryanın uzun süreli eylemleri bilinçlerde büyük bir etki yapıyor. Eylemin her aşamasında mutlaka önceden bilmedikleri ya da yeterince kavramadıkları bilgi ve tecrübeleri ediniyorlar. Eylem öğretiyor ve çelikleştirmeye başlıyor. Eylem içerisinde ilk olarak kendi önyargılarını, geri düşüncelerini ve korkularını yenmeye başlıyorlar. Bir çok işçi işini kaybetmemek için en ağır koşullara bile katlanıyor, boyun eğiyordu. Artık işini kaybediyor. Şimdiye kadar katlandığı bütün ezilmişlik proleter sınıf kını keskinleşiyor.

İşçi sınıfının yaşamı giderek zorlaşıyor. Bazı işçiler işten atılırsalar da yaşamlarını sürdüremeyecek duruma düşüyorlar. Ağırlaşan iş koşullarında yaşamlarını sürdürmekte zorlanıyorlar. Ailesiyle birlikte yarı aç, barınma, sağlık, beslenme vs. ihtiyaçları artık karşılanmıyor. Yaşamı zehir eden ağır sömürü katlanılmaz hale geliyor. Mücadele etmeden yaşama şansı olmadığını anlamaya başlıyor ve bütün sınıf kınıyla, öfkesiyle mücadeleye giriyorlar.

İşçi sınıfının uzun süreli eylemleri devam ediyor. Bu eylemlerin sayısı da artıyor. Eyleme katılan işçiler eylemden öğreniyor. Grevler, direnişler işçi sınıfının bilincini geliştiriyor. İşçiler devrimleşiyor.

Nesnel olarak yaptığı eylemle devrimleşmenin yanında bilinç olarak da devrimleşiyor. Yukarıda aktardığımız, işçi karşısında titreyen polis sermayenin durumunu anlatıyor. İşçi, karşısında titreyen sermaye sınıfını görür. Sermaye sınıfı karşısında işçi, sınıf olarak kendi gücünün bilincine daha açık olarak varıyor.

İşçilerin çocuklarıyla, eşleriyle birlikte direniş sürdürmeleri eylemlerindeki kararlılık ve ısrarı gösterir. Sadece bununla da sınırlı kalmaz ailelerin eyleme girmeleri, karşı cephe üzerinde de etki yapar. Geniş halk kitleleri üzerinde de etki yapar. Eylemin hem ne kadar haklı olduğunu anlatır hem dene kadar kararlı şekilde yürütüldüğünü. Eyleme müdahale etmeye gelen polis, asker vs. bunu gördükleri, anladıkları için de korkuya kapılırlar.

İşçilerin emekçilerin her türlü eylemi, hak arama mücadelesi, karşısında sermaye sınıfının baskısını, şiddetini bulur. En ufak bir hak arama eyleminde yüzlerce polisi, askeri karşılarında bulurlar. Eyleme ilk defa katılan işçiler içerisinde ilk önce şaşırınlar da olur, *“biz bir şey yapmadık ki, bunların ne işi var”* diye düşünenler olur. Ama fazla sürmez, işçiler, emekçiler haklarını gaspedenleri, kendilerini sömürenleri, açlığa, sefaletle mahkum edenleri polisin, askerinin nasıl da koruduğunu açıkça görürler, kendileri baskı ve zorla karşılaşınca sınıflar mücadelesinin zora dayalı olarak sürdürdüğünü en yalın ve çıplak haliyle görmeye başlarlar. Bu zoru aşmadıkça sömürünün süreceği de bilinçlerinde yer etmeye başlar. Bunu belki teorik olarak ifade edemezler ama sınıf içgüdüleri, sınıf refleksi gelişir artık.

İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve şiddetin yarattığı korkunun kırılması sınıflar mücadelesindeki çatışmanın boyutlanmasıyla gerçekleşir. Sömürü ve baskıya karşı mücadele etmekten başka yol olmadığı anlaşıldığı ölçüde, baskı, sömürü ve şiddet boyutlandıkça emekçiler de korkularını aşmaya başlar. Açlık, işsizlik, sefalet altında ezilmek ve ölmektense kavgaya girerler. Korku eşiği aşılır. Korku eşiğinin aşılması önceleri tekil olarak rastlanan bir durum olurken giderek yaygınlaşmaya başlar. Bu yaygınlık asıl olarak devrimin güçlenmesiyle birlikte olur. Korku eşiğinin aşılması proletaryanın burjuvaziye meydan okumasıdır, burjuvaziye karşı saldırıya geçmesidir. Emekçiler üzerinde baskı rolü oynayan zor karşı zoru yaratır ve zor artık emekçilerin elinde egemen sınıfa karşı bir araca dönüşmeye başlar.

Engels, işçi sınıfının öfkesini *“Egemen sınıfa karşı öfkeyle dolup taştıkları sürece insandırlar. Bu öfke, bu tutku, işçilerin durumlarını insana yaraşır görmediklerinin, hayvan düzeyine indirgenmeyi reddediklerinin, bir gün kendilerini burjuvazinin köleliğinden özgürleştireceklerinin kanıtıdır”* diyerek açıklıyor. Biz de de işçi sınıfının öfkesinin büyüüp korku eşiğini aşmaya başladığına, burjuvaziye korku salmaya başladığına tanık oluyoruz. Özgürleşme yolunda olduklarını görüyoruz. Yüzyıllardır egemen olan sömürücü sınıflar emekçiler üzerinde baskı ve şiddet uyguladı. Şimdi, işçi sınıfı varolan duruma son vermek, burjuvazinin zorunu yıkmak yolunda ilerliyor. Sınıf kını ve öfkesinin burjuvaziye korku salması kapitalist sömürü düzenine son verme kararlılığının sonucunda oluşur. Burjuvazi, proletaryanın kararlılığı ve öfkesinin örgütlü mücadeleye dönüşmesinde kendi sonunu görür.

Kürt halkı on yıllar oluyor korku duvarını yıkmış, korkusuzca mücadele ediyor. Proletarya da korku duvarını yıkmaya başladı. Devrimin güçleri cesaretle, büyük bir cüretle, korkusuzca birleşik mücadeleyi büyütürken ancak zafer kazanabilir.□

İZMİR KENT AŞ. İŞÇİLERİ ANKARA'YA DOĞRU YÜRÜYÜŞE GEÇTİ

Yıl 1992... Gelişen işçi sınıfı hareketi ilk defa bulunduğu ilin sınırlarını aşarak siyasal iktidar merkezi olan Ankara'yı taleplerini kabul ettirebilmek için hedef olarak görüyor... 500'e yakın işçi 600 km'lik yolu Ocak'ın soğuşuna aldırmadan yürüdü. Ve bu yürüyüşün adına Ölüm Yürüyüşü dendi...

Yıl 2009... Tarih bir kez daha işçilerin Ankara yürüyüşüne tanıklık ediyor... 140 gün Karşıyaka Şantiye Tesislerinde belediye başkanının, CHP genel başkanının ve hükümetin seslerini duymasını bekleyen yaklaşık 150 işçi beklemeyi bırakıp Ankara'ya doğru eylem kararı alıyor... Ve tarih 16 Eylül'ü gösterdiğinde 56 işçi ve bağlı buldukları DİSK Genel İş şube yöneticileriyle birlikte büyük Ankara yürüyüşüne başlıyor.

Ankara yürüyüşü öncelikle Karşıyaka Belediyesi önünde saat 11.00'de yapılan basın açıklamasıyla başladı. Basın açıklamasında "Yaşasın Ankara Yürüyüşü İşten Atılan Kent A.Ş. İşçileri"- "İşten Çıkarılan Kent A.Ş. İşçileri İzmir-Ankara Yürüyüşü" pankartları taşınırken, "Kent A.Ş. İşçisi Direnişin Simgesi", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Kent A.Ş. İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın Ankara Yürüyüşümüz" vb. sloganları atıldı. Mücadele Birliği olarak "Kent A.Ş. İşçileri Yalnız Değildir Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartını açarken "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Kent A.Ş. İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan Kent A.Ş.'nin Olacak" sloganlarını haykırdık. Basın açıklaması DİSK merkez yöneticilerinin konuşmalarından sonra basın metninin okunmasıyla devam etti. Okunan metinde işçilerin öfkesi ve zafere olan inançları özellikle vurgulandı. Geniş kolluk güçlerinin olduğu basın açıklamasından sonra saat 12.00'ye doğru işçiler Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. Karşıyaka vapur iskelesi yönünden Bayraklı'ya doğru yürüyen işçilere eşleri, çocukları, bazı sendika ve kimi siyasi partiler de destek olurken bizler Mücadele Birliği olarak yürüyüş güzergâhı boyunca işçilerin yanında olduk. Yürüyüş sırasında geçen arabalar korna çal-

arak ve sokakta olan insanlar alkış tutarak işçilerin direnişini selamladı. İşçiler yürüyüşte sürekli "Ankara Ankara Duy Sesimizi Bu Gelen İşçinin Ayak Sesleri" diye tempo tuttular. Bayraklı alt geçitte kısa bir mola veren işçiler daha sonra Bornova yönünde yürüyüşe başladı. Yürüyüşün belli bir yerinde işçi eşleri işçilerle vedalaşarak yürüyüşten ayrıldı. Bornova Meydanı'nda yine kısa bir mola veren işçiler ilk gün hedefledikleri yürüyüş güzergâhının son noktası olan Belkahve geçidine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca çevik kuvvetin ve sivil polislerin yoğunluğu dikkat çekiciydi. Manisa Kavşağı'nı geçtikten sonra adımlarını sıkılaştıran işçiler dinçliklerinden taviz vermediler. Belkahve Geçidine yaklaşık 700 m kala yine mola verildi. Bu son moladan sonra işçiler tekrar yürüyüşe geçti. Belkahve Geçidi'nde "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi Sınıfının İktidar Kavgasına Bin Selam" pankartıyla ve "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Kent A.Ş. İşçileri Yalnız Değildir", "Savaşa Savaşa Kazanacağız" sloganlarıyla DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) işçileri selamladı. Daha sonra işçiler akşam konaklayacakları yere vardılar. Orada DÖB'lü bir arkadaşınları söyledi: "Bizler Devrimci Öğ-

renci Birliği Olarak bu direnişinizi selamlıyor ve savaşan işçilerin kazanacağına yani Kent A.Ş.'nin bu direnişi kazanacağına inanıyoruz. Bizler DÖB olarak her zaman yanınızda olacağız". Daha sonra Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaş da: "Bizler Kent A.Ş. işçilerinin hep yanında olmaya çalıştık, bundan sonra da sürekli yanınızda olacağız. Ve son olarak Ankara Yürüyüşünüzü selamlıyor ve kazanacağınıza inanıyoruz" dedi. İşçilerin yanından ayrılırken onlara "Zafer Savaşan Kent A.Ş. İşçisinin Olacak" sloganıyla veda ettik. Yaklaşık 30 km'lik yol yürüyen işçilerin yüzünde 'kararlılık ve inanç' vardı.

**ZAFER SAVAŞAN KENT A.Ş. İŞÇİLERİNİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir Mücadele Birliği

DÖB:**Zafer Savaşan****Kent AŞ İşçisinin Olacak**

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği olarak Ankara'ya doğru yürüyüşe geçen KENT A.Ş işçilerine destek için işçilerin ilk konaklama yeri olan Kemalpaşa Belkahve geçidinde bir eylem düzenledik.

İşçiler Karşıyaka'dan Bornova'ya oradan da Kemalpaşa'ya geçeceklerdi. Biz DÖB olarak işçilerin yola çıkış yeri olan Karşıyaka Belediyesi'nde onların yanındaydık. Mücadele Birliği Platformu ile yürüdük. Yapılan basın açıklamasının ve konuşmaların ardından Kent A.Ş işçileri yürüyüşe geçti. İşçiler Bornova'ya vardığında tekrar onlarla beraber yürümeye başladık. Bir süre sonra işçilerin ilk gün konaklayacakları yer olan Kemalpaşa-Belkahve'ye, minibüsle giderek onları beklemeye başladık. Yaklaşık bir saat sonra akşam saat 18.00 civarında işçiler ve onların yakın takipçileri olan kolluk güçleri göründüler. Onları görür görmez "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi Sınıfının İktidar Kavgasına Bin Selam-Devrimci Öğrenci Birliği" yazılı pankartımızı açtık ve sloganlarımızı haykırmaya başladık. "Zafer Savaşan Kent AŞ İşçisinin Olacak", "İşçi Öğrenci El Ele Zafere", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Kent AŞ İşçisi Yalnız Değildir". İşçi arkadaşlar sloganlarımıza katılarak bizlere eşlik ettiler ve bizleri alkışladılar. İşçiler dinlenme yerinde sofralarının başında yemeği beklerken DÖB'lü bir yoldaşımız DÖB olarak eylemin yanında olduğumuzu bunu kendi pratiğimizle gösterdiğimizizi ve her zaman yanlarında olacağımızı belirttikten sonra sözlerini "Zafer Savaşan Kent AŞ İşçisinin Olacak" diyerek bitirdi. Sloganlarımızla, alkışlarımızla işçilerin yanından ayrıldık.

DÖB olarak bir kez daha pratiğimizle şunu gösterdik: İşçiler emekçilerin mücadele birliğini örgütlemek lafla değil ancak devrimci pratik yoluyla gerçekleşir. İşçi sınıfı emekçi halklar ve devrimci tutsaklar özgürleşmeden öğrenciler de özgürleşemez. Devrimci öğrenci hareketinin sıçraması ancak bu düzlemde hareket edilirse gerçekleşecektir.

**ZAFER SAVAŞAN KENT AŞ İŞÇİSİNİN OLACAK!
YAŞASIN GENÇLİĞİN, İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN
BİRLİKTE MÜCADELESİ!**

İZMİR DÖB

KANI BEKO**İLE YAPTIĞIMIZ RÖPORTAJ**

DİK: Merhaba. Bize Kemalpaşa'da yaşanan jandarma ablukası ile ilgili bilgi verir misiniz?

Kani Beko: Sabah saat 07:30'da arkadaşlar normal olarak yürüyüş güzergahına doğru yerlerini aldılar. İşçi arkadaşlarımız çok denetimli çok disiplinli bir şekilde Karşıyaka Belediyesi'nden Belkahve'ye nasıl geldi iseler, güvenlik kuvvetleri de bize nasıl yardımcı oldularsa, bize aynı anlayış ile Belkahve'den Turgutlu'ya yola çıkmak üzere tüm hazırlıklarımızı yaptık. Ancak Belkahve'de Jandarma güvenlik güçlerinden aynı anlayışı göremedik. Biz yürümek istedik, onlar 'yürüyemezsiniz' dediler. Biz seyahat özgürlüğümüzü kullanmak istedik, onlar 'karayollarında can güvenliği olmadığı için yürüyemezsiniz' dediler. Biz tabii bu yürüyüşe başlamadan önce karar verdik koşullar ne olursa olsun, Ankara'ya kadar yürüyeceğiz dedik. Sonuç itibarıyla önümüz kesildikten sonra Kent AŞ.deki işçi arkadaşlarımızla beraber ve bize katkı sunmak için gelen DİSK Genel-İş Sendikası'nın daire başkanlarıyla beraber Kemalpaşa dağlarına çıktık, 5 km dağlarda yürüdük, dağların bitiminde ovaya indik, ovaya indiğimizde de jandarma önümüzü kesti orada da bizi yürütmek istemedi. Tam 2 saat bütün işçi arkadaşlarımızla birlikte ablukaya aldı. Yaklaşık olarak 500'e yakın jandarma vardı. Daha sonra yaptığımız çeşitli görüşmelerle bizi otobüslerle Ankara'ya göndermek istediler, fakat biz "kesinlikle otobüslerle gitmeyeceğimizi" söyledik, "zaten bizim otobüslerle gitme gibi bir derdimiz olsaydı buraya kadar yürümezdik, İzmir'den otobüslere binip giderdik" dedik. Orada jandarma ablukasını kaldırarak yolumuza devam ettik. Buradan ben çok net bir şey söylemek istiyorum; biz burada Karşıyaka belediyesinden atılan 300 arkadaşımızla beraber kesinlikle Ankara'ya kadar yürüme konusunda kararlıyız. Koşullar ne olursa olsun yollar kapanırsa ova-

dan dağlardan gideceğiz, sonuçta biz Ankara'ya varma konusunda kararlıyız.

(DİK)

İZMİR DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

DİSK GENEL-İŞ 5 NOLU ŞUBE BAŞKANI MEHMET ÇINAR İLE YAPTIĞIMIZ RÖPORTAJ

Mücadele Birliği:

Ankara Ölüm Yürüyüşü'ne başladınız, adı gerçekten de Ölüm Yürüyüşü. 600 km'lik bir yol, bütün önünüze çıkan bariyerleri yarıyorsunuz. Bu direnişin başından sonuna kadar oradaydınız, bize özetler misiniz?

Mehmet Çınar: Şimdi başta şunu belirtiyim tabii ki siz Mücadele Birliği çalışanları olarak işin başından bu yana eylemi en iyi izleyenler sizlersiniz, her aşamada yanımızda olduğunuz katkı sundunuz, önce sizlere teşekkür ediyoruz.

Şimdi ilk baktığımız zaman bu eylem, doğal bir eylemdi. Bizim yıllardır yapmış olduğumuz işlerimizi Karşıyaka Belediyesi'nin bölünmesini bahane ederek taşeron firmaya verdiler. Bu, başta ben olmak üzere işçi arkadaşlarımız için kabul edilebilecek bir durum değil. İlk günden beri dikkat ederseniz süreç içerisinde bir takım şeyler olabilir, ama bir bütünü ele aldığımızda yaptığımız eylemlilikleri ele aldığımızda ciddi bir kararlılık göstergesidir. Burada mücadele sonuna kadar mücadele edildiğini görüyorsunuz başladığımız günden bu yana. Siz de başından belirttiğiniz gibi bu yürüyüş bir Ölüm Yürüyüşüdür. İzmir çıkışından bu yana bizim önümüze bir çok engel konuldu, ama biz bu engelleri aştık. İşte İzmir'de polisler çevik kuvvet her aşamada engel oldular. En son Kemalpaşa'daki direnişimiz de dillere destan, sizin arkadaşınız da bizimle beraberdi, dağ dediler aştık, fabrikalara girmeyeceksiniz dediler, gene gittik. Yani asıl amaçları bizi işçilerden uzak tutmaktı. İşçilerle, yürüyen işçileri buluşturmamaktı, bunu da başaramadılar. Ve biz bugün ile birlikte 5 ilçede propagandamızı gerçekleştirdik. Dinlenme tesisleri hariç, kamuoyunda bilgilendirme yaptık. Yürüyüşümüz gerçekten de çok disiplinli ve uzun yıllar sonra gerçekten de ses getirecek bir eylemdir. 140 şantiye direnişi sonrasında ciddi bir kararlılık gösterdik, bu kararlılığımızın sonucu; bir kere ben buna baştan beri inanıyorum, bu işçiler işlerine geri dönecekler. Bizim aslında bu yürüyüşümüz sadece KENT AŞ. işçileri için değil, şu an bu şekilde gösteriliyor, aslında krizi bahane ederek on binlerce hatta yüz binlerce işçi emeği işten atılmıştır. Bunlara cevap olacaktır, patronlara bir cevap olacaktır. Bu yürüyüşümüzden gerçekten de belli bir kesim ciddi bir şekilde korkuyor ve bu korku da onlara yeterlidir. Bugüne kadar taşeronlaştırma saldırısı var ve bugüne kadar bu saldırıya karşı bence yeterince karşı konulmadı. Evet taşeronlaştırma ve özelleştirme var ama karşısında bir dirençlik bir duruş yok. En azından KENT AŞ. işçileri bu eylemde taşeronlaşma saldırısını kamuoyuna taşıyıp teşhir etti ve bu sistemin maskesini düşürdü. Çünkü taşeron-

laşmada ciddi bir rant var, ciddi pazar var. Devlet kendi malını halkın malını 3-5 yandaşıma peşkeş çekiyor ve tabii burada en çok zarar gören kesim işçi sınıfı. İşte KENT AŞ. işçileri buna artık dur deme noktasına geldi. Bu işi biz kendi gücümüz oranında durdurmaya çalışacağız. Bu yürüyüşümüzün en büyük önemi bu saldırılara karşı olmaktadır.

Şimdi tabii ki bütün emek örgütleri yanımızda oldu ama siz başka türlü oldunuz, başından sonuna kadar yanımızda oldunuz, bir arkadaşınız da bizimle birlikte yürüyor ve katkı sağlıyor. Tabii ki daha fazla örgütlülüğe ihtiyaç vardır, desteğe ihtiyaç vardır. KENT AŞ. işçileri tozda-toprakta, yağmurda-güneşin altında demeden yürüyor, yollarda biz ölümüne bir mücadele veriyoruz, bir dirençlik gösteriyoruz ve bu dirençlik so-

nucunda KENT AŞ. işçileri kesin kazanacaklar, kazanmadan da Ankara'dan dönmeyeceğiz.

Mücadele Birliği: Peki Mücadele Birliği olarak bizden bir isteğiniz var mı?

Mehmet Çınar: Ben öncelikle başta da söyledim içtenlikle ve tüm samimiyetimle söylüyorum, bu süreç içinde şubem adına KENT AŞ. işçileri adına sizlere teşekkür ediyoruz, bu eyleme ciddi bir emeğiniz olmuştur, sürecin başından bugüne kadar bir de çok sorumluluk duygusuyla davrandınız, işte bütün devrimciler, bütün sosyalistler bu şekilde olmalı. Örnek bir tavır gösterdiniz, hep bize yardımcı oldunuz, örgütlemeye, direnişe, direnmeye hep yardımcı oldunuz, ciddi katkı koydunuz. Bir arkadaşımız bizimle yürürken, bir arkadaşınız da sürekli olarak her gün kilometrelerce yol katledip işçilerin ihtiyacını, eksikliklerini karşılamak için İzmir'e gidip geliyor. Bunun kadar kutsal bir şey var mı? Bu zaman içinde görüyorum, geliyorsa akşamları ilacından tutup terliğine kadar pansumanına kadar işçilerle ilgileniyorsunuz. Sendikamız da gerçekten donanımlıdır ama eksikler her zaman olur, bunu biz yaşayarak görüyoruz, bu eksiklikleri karşılıyoruz. Siz de sürekli olarak eksiklikle karşılamak için uğraşıyorsunuz ve sendikam adına işçiler adına sizin gözlemlerinizi öpüyoruz.

Mücadele Birliği: Çok teşekkür ediyoruz. Biz Mücadele Birliği olarak elimizden ne geliyorsa yapmaya hazırız. Teşekkür ediyoruz.

Mehmet Çınar: Tabii ki şunu söyleyeyim, tüm sınıf mücadelesinde bir çok platformlarda panellerde her hareket kendine göre konuşuyor, ama işte önemli olan pratik. Bu 5 aylık direniş esnasında kimin hangi hareketin ne yaptığını ben ve KENT AŞ. işçisi görmüştür tekrar sizlere teşekkür ediyorum, çok duyarlı davrandınız. □

KENT AŞ İŞÇİLERİ ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ GÜNCESESİ

21 Eylül 2009 Pazartesi

Bugün Kent AŞ. işçilerinin Ankara yürüyüşünün 6. günündeyiz. İşçiler bugün şafak atarken eken saatte uyandılar. Manisa'nın Durasılı beldesinde yürümeye başlayan işçiler, büyük bir coşkuyla söyledikleri marşlar ile yürüyüşlerine canlılık kattılar. İşçileri yoran rampalar ve güneşin yakıcılığıydı. Bir işçi arkadaşımızı türü bilinmeyen bir haşere ısırıldı. Bunun üzerine yürüyüşe katılan DİSK sağlık ambulansı işçi arkadaşımızı tahlillerini yaptırmak üzere sağlık kontrolüne götürdüler. İşçi arkadaşlarımızın çoğunun ayak tabanlarında yaralanmalar oluştu. İşçiler buna rağmen kararlılıklarıyla ve yaptıkları eylemin bilinciyle yaşadıkları bütün sorunlara göğüs gererek yürüyüşlerine devam ediyorlar.

22 Eylül 2009 Salı

Kent AŞ. işçileri yürüyüşlerinin 7. gününde sabahın erken saatlerinde kalkarak yürümeye başladılar. Salihli ilçesinden yürüyüşlerine devam eden işçiler burada çiftçilere ve Manisa halkına bildiriler dağıtarak, eylemlerinin haklılıklarını anlattılar. Sesli propaganda ve ajitasyon çalışması yapan işçiler Manisa halkıyla selamlaştılar. Yürüyüşün 7. gününde bazı işçi arkadaşların ayakları daha da kötüleşmeye başladı. Bugün işçiler yaklaşık olarak 22 km yol katlettiler. Yürüyüş esnasında Salihli'ye bağlı Sandal Belediyesi başkanı işçilere çay ikram ederek yürüyüşlerini selamladı. 7 gün boyunca işçilerin moral ve motivasyonu yaşadıkları bir çok zorluklara rağmen çok iyi ve disiplinli bir şekilde, attıkları her adımda zafere olan inançlarıyla zafere yürümeye devam ediyorlar.

23 Eylül 2009 Çarşamba

İşçiler yürüyüşün 8. gününde Kula'ya vardılar. İşçilere Kula halkının da yoğun bir ilgisi vardı. Yürüyüş esnasında sık sık sloganlarla Kula halkını selamlayan işçiler, burada aynı zamanda bildiriler dağıtarak sesli ajitasyon yaptı. Kula halkının işçilere yoğun ilgisi işçilerde moral ve motivasyonu yükseltti. Kula yolu yürüyüşün en zorlu günü, şu ana kadar 8 gün oldu. Rampalar işçileri çok yoğun bir şekilde zorladı. Araçların dahi çok zor çıktığı rampalarda işçiler sıklıkla dinlenmek zorunda kaldılar. İşçilere Konak Belediyesi'nden gelen Genel-İş Sendikasına bağlı sendika temsilcileri ile işçiler destek amaçlı ziyarette bulundular. Yürüyüş esnasında ilk kez burjuva medyadan Ulusal Kanal, işçilerle ve sendika

temsilcileriyle röportaj yaptı. Ulusal Kanalın röportajından sonra 92 Ölüm Yürüyüşü'ne katılan işçiler, Kent AŞ işçilerini destek amaçlı ziyaret ettiler ve 92 Ölüm Yürüyüşçüleri olarak onların destekçisi olduklarını dile getirdiler. Bu sırada bütün işçi arkadaşların moralini bozacak bir kaza meydana geldi. Günün yorgunluğunu üstünden atamayan bir işçi arkadaşımız, yürürken ayağını burkarak bilek kemiğini kırdı. Acilen DİSK ambulansıyla hastaneye kaldırılan işçi, Uşak Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi edildi. Konaklama yerine bacağı alçıya alınmış bir şekilde gelen işçi arkadaşımız, alkışlarla İzmir'e yollandı. Bu olay, bir çok işçi arkadaşımızın moralinin bozulmasına vesile oldu. Buna rağmen işçiler yaptıkları eylemin tarihsel anlamını göz önünde bulundurarak ve bir çok şeyi geride bırakarak yaşanan bütün nesnel olumsuzluklara rağmen, mücadelelerine aynı kararlılıklarıyla devam ediyorlar.

24 Eylül 2009 Perşembe

9. günde işçiler bir önceki günde yaşanan olumsuzluktan kaynaklı güne biraz buruk başladılar. Fakat yürüyüş güzergahının da işçilerin morali tekrar yerine geldi. İşçiler yürüyüş boyunca marşlarla sloganlarla etraftaki köyleri selamladılar. Yenişehir köyünde verilen mola sırasında Uşak'ın yerel televizyonu olan ART TV, yürüyüşü Uşak halkına duyurmak için sendika temsilcisiyle röportaj yaptı. Yürüyüş yolları çok yokuşlu olduğundan

9. gün çok zorlu geçti; ama bu işçilerin moralini bozmadı, tam tersine onlarda zafere olan inançları daha da yükseltti. Bir işçi arkadaşımızın yokuşu çıkarken söylediği söz çok anlamlıydı; zafere giden yol daima engebelidir ama zafer iradeyle kazanılır. Bugün bizler de buradan görüyoruz ki Kent AŞ işçileri zafere olan inançları her geçen gün daha büyümekte. 26 km.lik yürüyüşten sonra Güre Belediyesinin orman kampında dinlenmek için yerlerini hazırladılar.

**ZAFER SAVAŞAN KENT AŞ İŞÇİSİNİN OLACAK!
YAŞASIN KENT AŞ İŞÇİLERİNİN
ANKARA ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ!
SAVAŞA SAVAŞA KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN KENT AŞ İŞÇİLERİNİN
ONURLU MÜCADELESİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR -ANKARA KENT AŞ. İŞÇİLERİNİN ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ DEVAM EDİYOR

İşçi sınıfının tarihi kapitalizmin sürekli emek sömürsüyle her geçen gün daha da artmaktadır. Dünya işçi sınıfı her gün fabrika işgalleriyle grevlerle direnişleriyle kapitalizme karşı başkaldırısıyla emeğin militan mücadelesine yeni yeni pratik deneyimler kazandırmaktadır. İşte Kent AŞ. işçilerinin direnişi de böylesi deneyimlendirdi.

Genel-İş 5 Nolu Şube Başkanı Mehmet ÇINAR'ın da dediği gibi, başlangıcında Kent AŞ direnişi de, her eylem gibi çok doğal bir şekilde başladı. Ama Kent AŞ. işçilerinin kararlı mücadelesi, işlerine bağlılıkları onları tarihsel bir eyleme götürdü. 140 gün boyunca İzmir Karşıyaka'da bulunan Örnekköy Şantiyesi'nde 4 kez çevik kuvvet polislerinin saldırısına uğradılar. Birçok işçi sermayenin kolluk kuvveti olan polise karşı militan bir tavır sergiledi. Kimisi yaşanan arbedelerde kolundan yaralandı, kimisinin elmacık kemiği kırıldı, kimisinin ise kolu kırıldı. Ayrıca birçok işçi eşi ise, aldığı darbeler sonucunda vücutlarının çeşitli yerlerinde morarmalar oluştu. Şimdi işçiler, kararlılığın vermiş olduğu güç ile DİSK Genel-İş öncülüğünde Ankara'ya "Ölüm Yürüyüşü"ndeler.

16 Eylül'de İzmir'den yola çıkan işçiler, bugün 230 km yürüyerek Uşak iline vardılar. İşçiler yürüyüşteyken, çocukları okula başladı. Mücadele Birliği olarak, yürüyüşün başından itibaren işçilerin yanlarındaydık. Onlarla yürüyüş esnasında yaptığımız söyleşileri paylaşmak istiyoruz sizinle:

Mücadele Birliği: İdris ağabey, İzmir'den buraya kadar yaklaşık olarak 230 km yürüdünüz, ayaklarınızda çeşitli patlaklar oluştu ve inatla ısrarla kararlılığınızı sürdürüyorsunuz ve bugün okullar açıldı, çocuklarımız okula başladı neler düşünüyorsunuz ?

İşçi İdris: Çok acılı bir duygu tabii ki. Zaten burjuvazinin istediği bir şey var, o da halkı köleleştirmek. İşçinin çocuğu işçi, köylünün çocuğu köylü, çiftçinin çocuğu da çiftçi olsun istiyor burjuvazi. Ve bu siyasetini de devam ettiriyorlar. Dolayısıyla, bizim çocuklarımız da işçi olacak sanırım. Şimdi bugüne kadar yaşadığımız ızdırıp, çektiğimiz çile yetmezmiş gibi, bir de çocuklarımızın babalarının yollarda olduğunu bir günde okula gitmeleri, yeterince maddi sıkıntı çekmemiz çok şey. Çocukla-

rımızın isteklerini bugüne kadar geri çevirmedik, ama bugünden sonra herhalde geri çevireceğiz. Çünkü artık işsiz bir babaları var, yani kötü bir olay şu anda çok fazla bir şey demek istemiyorum, çok duygulandım.

İşçi Enver: Ben işçilik yaşamımda bu şekilde bir şey yaşamadım. Yaklaşık 20 yıllık işçilik yaşamımda bu şekilde bir şey yaşamadım. İlk defa ailemden uzakta kalıyorum, bayramı yollarda geçirdim. Ve bugün dahi arayamıyorum, çünkü çok buruk ayrıldık. Okula başladı. Ama ben bugün, nasılsın oğlum diyemedim. Ya şu an çok duygulandım konuşamıyorum. Cevat Du-

rak denilen şahıs, artık şahıs diyorum, çocuğumun sütünü dahi kesti, ben her gün 1 litre süt alıyordum, şimdi onu da alamıyorum. Bugün aradı ailem, para bitti dedi, ne yapacağımı bilmiyorum.

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Remzi Çalışkan: Biz arkadaşlarla beraber yürüyoruz.

Siz yürüyüşümüzün amacını biliyorsunuz. Arkadaşlarımız işlerini kaybettiler, şuanda Kent AŞ'deki işçi arkadaşlarımızla birlikte Ankara'ya yürüyoruz. Bayramı da arkadaşlarımızla geçirdik, aynı duygular içindeydik. Biz de arkadaşlarımızla yoldaydık. Okullar açıldı, dün benim çocuklarım da okula gitti. 4 çocuğum var. Ancak çocuklarım okula başlarken onlarla birlikte olamadık. Aynı şekilde arkadaşlarımızın da çocukları okula başladı. Aynı şekilde bayramda da onlarla olamadık. Onlarla bu duyguyu yaşamak da farklı bir anlam taşıyor benim için.

İşçi Vahap: Biz bayram dahil, okulların açılması dahil, biz çocuklarımızla birlikte ailelerimizle birlikte olamadık. Bunun tek nedeni Karşıyaka Belediye başkanının sorumsuzca davranıp, Kent AŞ üzerinden siyaset yapıp, tamamen rant peşinde koşup, Kent AŞ'deki işçilerin iş haklarını feshetmesidir. Biz bunun için çok üzülmüyoruz. Ama bir yerde de çocuklarımızın geleceği için, kendi eşimizin geleceği için, biz bu yolları sendikamızın öncülüğünde, metre metre, santim santim arşınlamaya karar verdik. Ayaklarımız çatlasa da, patlasa da bu yürüyüş, siyasi bir iradeden sonuç alınca kadar devam edecek.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

BURJUVA DÜNYASI

Henüz adı bile tam olarak netleştirilemeyen “açılım”lar, burjuva siyasi arenasında büyük çalkantılar yaratmaya devam ediyor. Hamasi nutuklar, restleşmeler, hakaretimiz çıkışlar... Kararsız, kaypak duruşlar, rüzgârla yön değiştirmeler... Bir ileri iki geri, iki ileri bir geri... Bu zikzaklar, bu durulamalar arasında yol alıyor burjuva siyaset. Bir değişimin, bir dönüşümün içinde... Bıçak sırtı yürüyüşünü sürdürüyor. Çünkü atılan adımlar devrimin baskısı altında atılmakta. Devrimin baskısıyla ve sert sınıf savaşımının toprağında gündeme geliyor rota değişimi.

Önce “Kürt açılımı” dendi, ardından “demokrasi açılımı”... Sonra “milli birlik projesi” oluverdi. Bu gidişle daha epey isim eskitileceğe benzer! İsimler değişse de, değişmeyen gerçek, burjuva siyasetin artık kesin bir rota değişimine girmiş olduğudur. Eski politik doğrultuda devam edemeyen, devam etmesi de mümkün olmayan sermaye, bu değişime yönelmiştir. Ve hiç kuşku yok, bu, bir istek veya tercih değil, bir zorunluluk sonucudur.

Beylik karşı çıkışlar ve görünür çatışmaların aksine, burjuvazi için bu, gerçekten de bir “milli proje”dir. Genel hatlarıyla üzerinde uzlaşmış bir plandır. Daha doğrusu en azından bu “yol” a girme konusunda uzlaşmış durumda. İşin derinliği, boyutu, nereye kadar ilerleneceği... konuları henüz ortada. Bunlar henüz netleşmemiş. Bunu belirleyecek olan bizzat sürecin kendisidir. Sınıflar savaşımının kendisidir. Bu savaşım içinde değişecek güçler dengesidir.

Gecikmeli Tarife

Esasında bu değişimin gündeme gelmesi eski. Neredeyse 1996 sonlarına uzanıyor. O dönemde sermayenin “değişim”

istediğini, politikanın bu isteği geriden takip etmek zorunda olduğunu ve edeceğini belirtmiştik. Uzun iç savaş boyunca soluksuz kalmıştı sermaye. (Kuşkusuz soluksuz kalan sadece sermaye sınıfı değildi. Küçük burjuvazi de aynı soluksuzluğu yaşıyordu ve ortalama solun hızla düzene yönelmesi tam da bu döneme denk düşmekteydi.) Sermaye dünyasında dile gelmeye başlayan “değişim”, tıpkı Balzac’ın “Köylüler” adlı romanında gözlemlemiş olduğu gibi, gecikmeli olarak yansımaları buldu politik yaşamda.

Burjuva dünya bu noktaya gelinceye kadar akla gelebilecek tüm zor yöntemlerini uygulamaya soktu. En sert yöntemlere başvurarak devrimi boğmaya çalıştı. Özellikle Kürdistan’da tam bir vahşet düzeyinde seyretti burjuva iç savaş. Vahşet, baskı ve katliam sonuçsuz kaldı. Baskı, sıradanlaştı. Zor, tüm caydırıcılığını yitirdi. Uzayıp giden iç savaş, burjuvazi için her geçen gün sürdürülemez hale geldi. Kararsızlıklar ve yalpalamalar arttı.

Sadece zor yöntemleriyle değil, politik kuşatma manevralarıyla da hedefine ulaşmak istedi. Baskı ve zorun elde edemediği sonucu belki politik “esneklik” elde edebilirdi. Ama çelişkilerin derinliği ve çatışmaların sertliği, manevra alanını alabildiğine daraltmaktaydı. Öte yandan bizzat sermaye cephesinin kadro biçimlenmesi, kitle tabanı ve siyasi şekillenme, neredeyse her türlü esnekliği baştan engelliyordu. “Değişim”den, “yumuşama”dan bahsedilen her süreç, daha fazla zor ile, daha fazla çatışmalarla, daha büyük baskılarla devam ediyordu. Savaşım ve çatışmalar sürekli sertleşti.

Bu şartlarda sermaye dünyasında dillendirilmeye başlanan “değişim” gö-

rüşlerinin, belirgin ve öne çıkan bir politika haline gelmesi, kaçınılmaz olarak zaman alacaktı. “Resmi politika”nın değişmesi, zorlu ve uzun bir süreçtir. Bugün bile bu sürece burjuva dünyadan “ayak uyduramayanlar”, hatta karşı çıkanlar düşünülecek olursa, ne demek istediğimiz daha kolay anlaşılacaktır.

Sermayenin on yılı aşkın süre önce dillendirdiği politik yaklaşım, bu “değişim”, sınıflar savaşımının prizmasından geçerek burjuvazinin artık resmi politikası haline gelmiş bulunuyor.

Burjuvazinin “Milli Projesi”

Devrime karşı Türk tekelci sermayesine tam destek sunmuş olan emperyalizm, önce Abdullah Öcalan’ı TC’ye teslim ederek, ardından “F tipi” saldırılarda ve 19 Aralık katliamında TC’yi pervasız destekleyerek bu “rota değişimi”nin şartlarını yaratmaya çalıştı. Burjuvazinin bu “milli proje”si, işte böyle ucu Beyaz Saray ve Brüksel’e uzanan bir “milli” projedir! Ama işin aslı, tıpkı proletarya gibi sermayenin de vatani yoktur. Özünde sermaye ile emeğin savaşı, doğuşundan itibaren küreseldir. 150 yıllık sınıflar savaşı tarihi, bu gerçeği defalarca kanıtlamıştır. Emekle sermayenin mücadele alanı tüm yeryüzüdür. 150 yıldır böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır!

Bu açıdan, Cumhurbaşkanı Gül’ün “iyi şeyler olacak”ıyla gündeme gelen bu süreç, bu “milli proje”, sermayenin uluslararası desteğine sahip bir projedir. Bir “uluslararası proje”dir. Deniz Baykal, hükümeti eleştirmek adına “Başbakanın bir gözü ABD’de” derken, tam da bu gerçeği dile getiriyor. İşin aslı başbakanın sadece bir gözü değil, tüm yüzü ABD’ye dönüktür. Arkasında Beyaz Saray’ın silueti yükselmektedir. O, ya da

YANIN ÇÖKÜŞÜ

daha tam ifadeyle MGK, sermayenin bu uluslararası “milli birlik projesi”nin uygulayıcısıdır! Bunu görmemek için tam bir cahil ve siyasal açıdan kör olmak gerekir!

Başbakanın G-20 toplantıları için gittiği ABD’de yaptığı görüşmeler, basın toplantıları, konuşmalar... bu projenin mahiyetini apaçık ortaya koyuyor. Obama ile yaptığı görüşmeden bahsederken, “Obama ile gerek Irak-Suriye gerekse de Ortadoğu’daki gelişmeler, Türkiye-Ermenistan ilişkileriyle ilgili atmakta olduğumuz adımlar, bütün bunları o 15 dakika içerisinde görüşme imkânımız oldu. ... Demokratik açılım, sorun alanlarımızdan biri, örneğin Ermenistan örneğin terör sorunu, bunları gündeme almamamız mümkün değil.” diyor. Açıkça görülen odur ki, bu “açılım”lar tek başına TC’nin boyunu aşmaktadır. Geniş kapsamlı bir planın parçalarıdır.

Erdoğan, sorulara cevap verirken Suriye ve İran’ın da işin içinde olduğunu açıkça dile getirdi. Irak ve Güney Kürdistan yönetimi zaten bu planın bir parçası. Tüm bunlar, “milli birlik projesi”nin bir ABD-AB planı olduğunu, Obama ile görüşmelerde konunun masaya yatırıldığı yeterince açığa vurmaktadır. Altını çizelim. “Milli birlik projesi” Pittsburgh ziyaretinde masaya yatırılmış, “o 15 dakika içerisinde” engeller ele alınmıştır. AKP hükümeti, buradan aldığı/alacağı destekle, iç siyasetteki engellerin üzerine daha kararlı yürüyecektir. G-20 zirvesi, bu iş için hükümete iyi bir fırsat sunmuştur. Konu üzerinde zaten “milli mutabakat” sağlanmış, içeride belirli bir konsensüs oluşmuştu. Bu zirve sırasında destekler teyit edilmiş, daha güçlü ve kararlı ilerleme imkânı yaratılmıştır. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

Genelkurmay Başkanı’nın “kimse

söylenenlere bakmasın, bölünmüyoruz” açıklaması, ABD’de neler konuşulduğunun ifşası olsa gerek. Başbuğ, hükümete ve “açılım”lara yönelik eleştirilerin giderek sertleştiği bir ortamda söyledi bu sözleri. Erdoğan’ın ve bu “milli proje”nin arkasında durduğunu bir kere daha gösterdi.

Çözülüş

Genelkurmay Başkanı’nın bu sözleri, öte yandan burjuva dünyasındaki çözümlüşün de bir itirafı oluyor.

Politik yaşamdaki her rota değişikliği zorludur. Hitap edilen yığınların, özellikle kitle tabanının belirli bir dönüşümünü, bir “ikna süreci”ni gerektirir beraberinde. Bu başarısızlığı takdirde sonuç kaçınılmaz bir hüsrandır. Tabii bu “değişim”, yığınlarda zaten oluşmuş olan değişimi yansıtmadığı oranda böyledir.

Uzun iç savaş boyunca burjuvazi, esas olarak örgütlü zor olan devlete, ordu ve polise dayandı. Bunun yanında çeşitli paramiliter örgütlenmeler de yarattı. Ama tüm bunların yanında, bu iç savaş boyunca kendi kitle tabanında bir ruhsal-kültürel şekillenme de oluşturdu. Şimdi bu kitle, gündeme gelen “değişim” ile birlikte boşluğa düşüyor. “İhanet” çığlıkları üst perdeden atılıyor. Bugüne kadar ayaklarını bastıkları toprağın, ayaklarının altından kayıp gittiğini görüyorlar. Onlara kutsal olarak sunulan şeylerin bir çırpıda geriye itildiğini, anlamsızlaştığını fark ediyorlar. Burjuva cenahta ciddi bir sıkıntı yaratıyor bu durum. Önlenemez bir çöküş, morallerin yerle bir oluşu, bir yenilgi... Şimdi burjuva cenahta hızla yayılan ruh hali budur.

İçerikten bağımsız olarak, Kürt halinde bir zafer, bir kazanmışlık, zorla sökülmüş olma ruh hali egemen. Karşı-

devrim cephesinde ise, tereddüt, kaygı ve başeğmişlik. Kürt halkı “barış” derken bile bunu bir talep olarak değil, zorla sökülüp alınacak bir kazanım olarak hareket ediyor. Karşı-devrim ise attığı adıma isim verirken bile ürkek, kararsız, çekinik. Bu, iki cephenin ruh halinin bir yansımasıdır. Karşı-devrim cephesinde tam bir panik, tereddüt ve kendine güvensizlik hakim. İlker Başbuğ’u “korkuya mahal yok” türünde konuşmaya sevkeden, işte bu ruh halidir.

Henüz ortada hiçbir şey yok. “Milli proje” doğrultusunda pratikte atılmış bir “taviz adımı” bile yok. Burjuvazi, pratikte “hiçbir şey vermeden istediğini alma” mantığıyla hareket ediyor. Bol laf, başka bir şey yok!.. Ama sadece bu laflar bile burjuva kampı karıştırmaya yetiyor. Bu nokta önemli. Özünde hiçbir şey vermemiş bile olsa, sadece söylemdeki küçük değişiklikler bile burjuva politik dünyasını sarsıyor. Pek çok şeyi allak bullak ediyor. İşte tarafların, devrim ve karşı-devrim cephesinin ruh halleri böylesine büyük bir farklılık arz ediyor.

Burjuva dünyanın moral çöküşü ve çözümlüş sürecini bundan daha iyi gösterebilecek bir şey bulunabilir mi? Kendi gölgesinden korkan bir ruh halindedir karşı-devrim. Onu bu noktaya sıkıştıran, devrimin baskısından başka nedir ki! Uzun iç savaş, burjuva kampta sürekli aşınma, bitmeyen bir gerilim yarattı. Tüketti. Devrimci iç savaş ise devrimci emekçi yığınlarda büyük bir bilinç sıçraması yarattı. Devrimci iç savaşla burjuva iç savaş arasındaki bu köklü fark, bugün karşılaştığımız iki farklı ruh halini doğurmuştur. Burjuva dünyanın çöktüğü bir aşamadayız. Sermaye ne yaparsa yapsın, devrim için çalışıyor. Burjuva dünya çökerken devrim emin adımlarla yoluna devam ediyor.□

KENT AŞ İŞÇİLERİNİN ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ GÜNCESESİ

25 Eylül Cuma:

Bugün de işçiler Güre Belediyesi'nin orman kampında konakladıktan sonra sabah kahvaltılarını yaptılar. Gece hava çok soğuk olduğundan bir çok işçi soğuktan etkilendi. Sabah yürüyüşe geçmeden önce ses aracından yükselen türküler eşliğinde halay çekerek yürüyüş güzergahına doğru ilerlediler. Disiplini ve sırayı oluşturduktan sonra sloganlarla ve marşlarla Uşak ilinin yolunu tutmaya başladılar. Yolda Anadolu Haber Ajansı ve Uşak'ın yerel basını olan ART televizyonları gelip çekim ve röportaj yaptılar. Daha sonra kararlı ve disiplinli bir şekilde yürüyüşlerine devam ederek Uşak'ın girişine 6 km kala Günay Dinlenme Tesislerinde konakladılar.

26 Eylül Cumartesi:

Bugün işçiler için çok zorlu bir gün oldu. Sabahleyin saat: 09:30'da Uşak iline girmek için yürüyüşlerine başlayan Kent AŞ işçileri yaklaşık olarak 7 km yürüdükten sonra şehir merkezine giriş yaptılar. Uşak halkının Kent AŞ işçilerine yol boyunca alkışlarla ıslıklarla selamlaması işçilerin moralini daha da yükseltti. Daha sonra Demokrasi Meydanı'na gelen işçiler, burada bulunan demokratik kitle örgütleri, devrimci kurumlar ve 1 aydır grevde olan tekstil işçilerinin temsilcisiyle ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada konuşan Genel-İş sekreteri Kani Beko direnişin tarihini kısa bir şekilde anlattı. Burada geçtiğimiz günlerde ayağı kırıldığı için yürüyüşü bırakmak zorunda kalan işçi Destan, ailesiyle birlikte yürüyüş yerine gelerek arkadaşlarına moral verdi.

Basın açıklaması bittikten sonra yola koyulan işçiler şehir merkezi boyunca sloganlar marşlarla konaklama yerine doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında DİSK merkez otobüsü, trafik polisinin otosuna çarptı.

**YAŞASIN ANKARA ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ!
YAŞASIN KENT AŞ İŞÇİLERİNİN
ONURLU MÜCADELESİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

YENİ DÖNEME MERHABA!

15 Eylül günü Ege Üniversitesi'nde hazırlık muafiyet sınavları yapıldı. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak Ege Üniversitesi'nde stant açtık ve bildiri dağıttık. Gençliğin gelecek kaygısının bariz açık olduğunu, gençlerin sınav kaygısının yoğun olduğunu ve pek çok öğrencinin dalgın olduğunu gözlemledik. Bu da bize bir kez daha devrimin öğrenci gençlik açısından ne kadar zorunlu olduğunu gösterdi. Bir çok yeni insanla tanıştık, pek çok anne baba da sohbet etme olanağı bulduk.

Standımızı sınavların sona ermesinin ardından topladık ve devrime bir şeyler daha katmanın sevinciyle 16 eylül günü Ankara'ya Ölüm Yürüyüşü'ne başlayacak Kent AŞ. işçileriyle ilgili yapacağımız eylemin son hazırlıklarına başladık.

**İZMİR DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
(DÖB)**

"SİZLERİ DÜNYANIN DİĞER ÜLKELERİNDEKİ GİBİ SICAK KARŞILAYACAĞIZ"

28 Eylül – 7 Ekim tarihleri arasındaki toplantılarını İstanbul'da yapacak olan IMF ve Dünya Bankası'na, İstanbul'u dar etmek, toplanmalarına engel olmak için kurulan IMF ve Dünya Karşıtı Birlik, 17 Eylül günü Unkapanı'nda bulunan Merkez Bankası binası önünde basın açıklaması yaptı.

Öğle saatlerinde Merkez Bankası'nın yanındaki sokakta toplanan Birlik, "IMF ve Dünya Bankası Defol" pankartı açarak, flama, bayrak ve dövizleri ile Merkez Bankası önüne yürüdü. Kısa yürüyüş sırasında ve binanın önünde sık sık "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "IMF'ye Karşı Sokak Savaşı", "IMF Defol", "Dünya Bankası Defol", "IMFciler İşbirlikçiler Altıncı Filoyu Unutmayın", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Mücadelemiz", "IMF Defol Bu Memleket Bizim" sloganları attı.

Mücadele Birliği, Demokrasi İçin Birlik Hareketi, Halk Cephesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu, Emek ve Özgürlük Cephesi, Alınteri, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Özgürlükçü Sol Hareket, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kaldıraç, Devrimci Hareket, YDİ Çağrı Dergisi, Odak, Köz, Proletaryanın Kurtuluşu, Otonom, Sosyalist Umud'un oluşturduğu basın açıklamasında, "Bizler de bu topraklardaki onurlu insanlar olarak, emeğin kurtuluşunu savunan, insanca bir yaşam ve yaşanabilir

bir dünya isteyenler olarak bu sömürücülerin karşısına dikileceğiz" dedikten sonra "Bugün önünde toplandığımız Merkez Bankası da, IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların güdümünde hareket eden ve emperyalizmin mali politikalarının uygulayıcılığına savunan devlet kurumlarının başında gelmektedir. Merkez Bankası emperyalizmin yerli işbirlikçisi ve uygulayıcısıdır. Ekim ayında gerçekleştirilecek zirve sırasında da Merkez Bankası ve İMF-DB arasında pek çok görüşme gerçekleştirilecek, yeni sinsi planlar masaya yatırılacaktır.

caktır.

"Bizler buradan bir kez daha bu kan emici asalaklara sesleniyoruz. Bu topraklarda da dünyanın diğer yerlerinde karşılandığımız kadar 'sıcak' karşılanacaksınız. Seattle'daki, Cenova'daki anti-emperyalist kardeşlerimiz gibi bizler de sizleri sokaklarda karşılayacağız. Bu ülkenin onurlu işçileri ve emekçi halkları geleceğinin ipotek altına alınmasına izin vermeyecek. İMF ve Dünya Bankası haramileri yıllardır üzerlerinden zulmünü eksik etmediği emekçi halkların öfkelerini bir kez daha İstanbul'da görecek. İMF-Dünya Bankası; DEFOL" denildi.

Basın açıklaması, 24 Eylül Günü Dünya Bankası ofisinin bulunduğu Kanyon AVM önünde yapılacak yeni basın açıklamasına çağrı ile son buldu. □

IMF VE DÜNYA BANKASINI DAĞITACAĞIZ

17 Eylül günü İstanbul Kongre Merkezi'nin açılışı yapıldı. Bilindiği gibi IMF ve Dünya Bankası'nın bu yılki toplantıları bu Kongre Merkezi'nde olacak. Geniş güvenlik önlemlerinin alındığı ve Tayip Erdoğan'ın da katıldığı açılış töreninde "IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" olarak salondaki yerimizi aldık. Tayip Erdoğan'ın kürsüye çıkışıyla birlikte, "IMF ve DB Defol, IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" yazılı pankartımızı açarak, "Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6. Filoyu Unutmayın" sloganını attık. Sloganın atılmasıyla birlikte, içeride bulunan sivil polislerin saldırısına uğradık. Saldırıdan sonra sloganlarımız devam etti. Gözaltına alındıktan sonra, hepimizi gizli bir geçide götürerek yüzüstü yere yatırdılar. Daha sonra polisler tarafında Vatan Caddesi'nde bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük.

MAHKEME GİRİŞİNDE SLOGAN ATILDI

Bir gün sonra uzun bir bekleyişten sonra Şişli Adliyesi'nde savcılığa çıkarıldık. Adliye girişinde "Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6. Filoyu Unutmayın", "IMF Defol Bu Dünya Bizim", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarını attık. Çevredeki insanlar alkışlarla destek verdiler.

Bizim bu tavrımıza sinirlenen polisler, ağızlarımızı zorla kapatarak savcılığa çıkarttılar. Savcılıkta verilen ifadenin ardından serbest bırakıldık.

Bu eylem şunu gösterdi ki, bu ülkenin burjuva başkanı bile korkusundan ne yapacağını bilmiyor ve bizleri hazımsızlıkla suçluyor. Biz ona ancak şunu deriz, "hey burjuvazi korkunun ecele faydası yok. Hazmedemeyen asıl olarak göz önünde. Gerçek yüzünün açığa çıkmasından ve yok edilmekten korkuyorsunuz. Ama hepiniz kapitalizmin çöplüğünde yok olup gideceksiniz. Sizi ne IMF ne de Dünya Bankası kurtarabilecek".

KAPİTALİZMİ YIKALIM DÜNYA EMEĞİN OLACAK

IMF VE DÜNYA BANKASINA KARŞI AYAĞA KALK İSTANBUL

İstanbul'dan Bir
Mücadele Birliği Okuru

İSTANBUL'U ONLARA DAR EDECEĞİZ

IMF-DB toplantılarına karşı kurulan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik, İstanbul'da yapılacak toplantıyı eylemlerle karşılayacak. Birlik, 24 Eylül 2009 günü Saat 13.00'te bir basın açıklaması yaptı. Dünya Bankası ofisinin bulunduğu Kanyon AVM önünde yapılan basın açıklamasında "IMF ve Dünya Bankası Defol" pankartı açıldı.

Okunan basın açıklamasında, "IMF-DB toplantılarına sayılı günler kaldı. Bugün buradayız çünkü dünya halklarına yıkım politikalarının tartışılacağı ve kararlar alınacağı toplantılara izin vermeyeceğiz. Yapacakları her toplantının takipçisi olacağız. Merkez Bankası önünde başlattığımız tepkilerimizi bugün burada yarın kongre havzasının dört bir yanında yükselteceğiz. Nasıl ki onlar dünya halklarının yaşamını hiçe sayıyorlarsa bizler de, onlara İstanbul'u dar edeceğiz. (...)

İstanbul'da yapılacak toplantıların bir benzeri bugün, ABD'de G-20 liderler zirvesi olarak yapılıyor. 24-25 Eylül tarihleri arasında Pittsburg'da yapılan zirveye sadece emperyalistler hazırlanmıyorlar. Antiemperyalistler de günler öncesinden hazırladıkları eylem programları doğrultusunda sokakları ve alanları kuşattılar. Bildiğimiz gibi 1999'dan bu yana emperyalistler dün-

yanın neresinde bir araya geldilerse orada ezilenlerin öfkesiyle karşı karşıya kaldılar. Yaptıkları tüm toplantılar, zirveler uluslar arası direnişlerle, eylemlerle kuşatıldı. Adaya kaçtılar kurtulamadılar, dağa tırmandılar kurtulamadılar, gittikleri her yerden ayak takımının ayak seslerini işittiler. (...)

Şimdi de İstanbul onları karşılamaya hazırlanıyor. Onlara layık bir karşılama töreni hazırlayacağız. Dünya emekçilerine yoksulluğu, açlığı reva görenler nasıl bir karşılamayı hak ediyorsa biz de onları öyle karşılayacağız. Dünyanın birçok ülkesinden anti-emperyalist de bizimle birlikte İstanbul'da IMF ve Dünya Bankası'na karşı sokaklarda olacak" denildi.

"Dünya Bankası'nın önünde onlara bir kez daha sesleniyoruz. İstanbul'u onlara dar edeceğiz!" diye bitirilen basın açıklamasında sık sık "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "IMF Defol Bu Dünya Bizim", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "IMF'ye Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye" sloganları atıldı.

Eylem, 30 Eylül Saat 10.00'da Hilton Oteli önünde yapılacak eyleme çağrıyla son buldu. □

IMF VE DÜNYA BANKASI'NA KARŞI KÖPRÜLER KESİLDİ

IMF ve Dünya Bankası'na karşı yapılan eylemler devam ediyor. IMF ve Dünya Bankası, daha fazla sömürü ve katliam planları yapmak için kavganın başkenti İstanbul'a geliyorlar. Bu nedenle İstanbul'un

birçok yerinde eylemler gerçekleştiriliyor.

Bunlardan biri de 28 Eylül Pazar günü sabah 07.00'de Galata ve Unkapanı Köprülerindeki yol zincirleme eylemleri oldu. Üzerinde "IMF ve Dünya Bankası Defol!" yazılı, IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik imzalı bir pankart, boydan boya zincir çekilerek trafiğin durdurulduğu köprülere asıldı. "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6.Filoyu Unutmayın", "IMF'ye Karşı Sokağa, Eyleme, Mücadeleye" sloganlarının atıldığı eylem, ajitasyonlar yapılarak sonlandırıldı.

Eylem sırasında kimi insanların tepkisine rağmen, birçok insan eylemcilerin yanından geçerken onları zafer işaretleriyle, kımileri de alkışlarıyla onları selamladı. □

"Emperyalizme Ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul"

IMF ve Dünya Bankası toplantılarının "karşılanmasına(!)" yönelik eylemler devam ediyor. Kavganın başkentinin, İstanbul'un işçi ve emekçileri, kavgaya davet ediliyor.

26 Eylül Cumartesi günü İstanbul'da Beşiktaş, Aksaray, Cevizlibağ ve Okmeydanı'nda üst geçitlere "Emperyalizme Ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul, Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartlar asıldı.

Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul!

İstanbul Mücadele Birliği Platformu

MEZOPOTAMYA SOSYAL FORUMU BAŞLADI

Mezopotamya Sosyal Forumu Diyarbakır'da 26 Eylül akşamı Parkorman'dan, forumun yapıldığı Sümer Park'a yapılan bir yürüyüşle başladı. 20 bine yakın kişinin katıldığı yürüyüş, 7'den 70'e bir halkın nasıl bir ordu gibi hareket ettiğini bir kez daha gösterdi.

Tutuklu ailelerinden, ölümsüzleşen savaşçıların ailelerine kadar, yaşlı ana-babaların çocuklarının fotoğraflarıyla katıldıkları eylemde birçok slogan atıldı. En çok atılan sloganlardan biri "TC, şaşırma bizi dağa taşırma" idi. Bir ara atılan "Disa disa serhildan, biji azadiya Kurdistan" sloganına da kitle katıldı. Polisin kıyıya köşeye gizlendiği yürüyüş boyunca Diyarbakır, en özgür günlerinden birini yaşadı.

Akşam Sümer Park'ta konser oldu. Koma Rewşen izleyicilerine güzel bir müzik ziyafeti verdi. Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir ve eski DEP milletvekili Hatip Dicle birer konuşma yaptılar.

Forumun tartışmalarının, toplantılarının olduğu ilk günde ise, 6 ayrı salonda değişik konular vardı. İlk günde özellikle Filistin'den gelen konukların olduğu "Filistinli Mülteciler ve Filistin Sorununa Çözüm Perspektifleri" konulu paneller "Ortadoğu'da Halklar Bölünmüşlük ve Dayanışma Asamblesi" konulu oturuma katılım gösterdik. Yine "Dünyada ve Ortadoğu'da Gençlik Hareketleri ve Deneyimleri" konulu foruma ve "Venezuela ve Latin Amerika'da Halkların Mücadeleleri" konulu foruma da katıldık. Gençlik hareketleri forumunda bir arkadaşımız, Devrimci Öğrenci Birliği'nin Türkçe ve İngilizce hazırladığı "Devrim Günceldir Sosyalizm Güçlüdür" başlıklı bir bildiri dağıttı. Arkadaşımız söz alarak yaptığı konuşmada, devrimin güncel olduğunun, devrimci durumun Türkiye ve Kürdistan topraklarında var olduğunun; ancak öznel etkenin yeterince hazır olmadığı, bu da hazır olursa devrimin kaçınılmaz olduğunun, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkının ayrılma hakkı da dahil koşulsuz şartsız ta-

nınması gerektiğinin altını çizdi. Arkadaşımızın konuşması ilgi çekti.

"Filistinli Mülteciler ve Filistin Sorununa Çözüm Perspektifleri" konulu forumda söz alan bir arkadaşımız, Deniz Gezmişlerin yoldaşları olarak her zaman Filistin halkının mücadelesinin yanında olduğumuzu vurguladı. Teğmen Ali'nin yoldaşları olarak kanımızla canımızla Filistin Halkının yanında savaşmaya hazır olduğumuzu belirtti. Filistin Devrimi'nin en önemli sorunlarından birinin savaşan FHKC, FDKC gibi devrimci güçlerin birliğini sağlayamaması ve Hamas, İslami Cihad gibi örgütlere tavır alınmaması olduğunun altını çizdi. Hamas'ın İsrail tarafından Müslüman Kardeşler Örgütü'nden devşirilerek kurulduğunu vurguladı.

Konuşmasının başında yaptığı Mücadele Birliği olarak Filistin halkıyla ve Filistin Devrimi'yle Enternasyonal dayanışma içinde olduğumuza dair sözlerini yeniden vurgulayan arkadaşımızın konuşması, Demokratik Cephe'den konuklar ve dinleyiciler tarafından ilgiyle izlendi. Özellikle ABD'ye ve Obama'ya atfen iyimser yorumların yapıldığı konuşmalara ilişkin arkadaşımızın İsrail'in tüm katliamlarında ABD'nin doğrudan desteğinin olduğunun altını çizmesi Filistin halkının ve devriminin en değerli şeyinin hafızası olduğunu vurgulaması dinleyicileri etkiledi. Panel sonrası Demokratik Cephe'den konuklarla bizzat tanıştık, onlara Yeni Evre'nin İngilizce'sini sunduk.

Yeni Evre'nin İngilizce çevirisi, "Venezüela ve Latin Amerika'da Halkların Mücadeleleri" forumu sonrası Arjantinli avukat, insan hakları savunucusu Eduardo Suarez'e de sunuldu. Venezuela İstanbul Konsolosu ise toplantıya katılmamıştı, kendisiyle tanışma fırsatını bulamadık.

"Ortadoğu'da Halklar, Bölünmüşlük ve Dayanışma Asamblesi" forumu, günün en kalabalık geçen forumuydu. Söz istememize rağmen, zaman yetmediği için panelisteler dışında kimseye söz verilemedi.

Bir Mücadele Birliği Okuru

İZMİR İZBETON İŞÇİLERİ EYLEMDE

Türk-İş'e bağlı Belediye İş'in 6 Nolu şubesinde örgütlü olan İzbeton işçileri, 20 Eylül Pazar günü saat 14.00'de İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önünde eylem yaptı. Eylem 1300 işçiyi ilgilendiren zam talebinde belediyeye sendikanın anlaşamaması sonucu gerçekleştirildi. "İzbeton İşçisiyiz Çağdaş Kentin Ustasıyız" pankartının açıldığı eylemde "Yaşasın İş Ekmek Özgürlük Mücadelemiz", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İzbeton İşçisi Köle Değildir" vb. sloganları atıldı. Belediye İş 6 No'lu Şube başkanının konuşmasından sonra, eyleme destek veren Belediye İş 1 ve 2 No'lu şube başkanları da konuşma yaptı. Konuşmaların ardından saat 15.00'e kadar oturma eylemi yapıldı. Daha sonra eylem sonlandırıldı.

Eylem bitiminde Belediye İş 6 No'lu şube başkanıyla yaptığımız kısa görüşmeyi de sizlere aktarmak istiyoruz: "Bu eylemler bizim uyarı eylemlerimiz, 186 gündür 19 Mart'tan bu yana toplu sözleşmelerimiz devam ediyor. Ve biz Belediye İş Sendikası olarak bu toplu sözleşme görüşmelerini masa başın-

da en iyi şekilde bitirerek ve İzmir'in dokusuna zarar vermeden bitirmek için uğraştık. Ama gelinen süreçte greve on günümüz kaldı, İzbeton işçisi greve çıkacak. Ve bu grev yapma kararına rağmen belediyeden hiç ses yok. Yine söylüyoruz; Amacımız İzmir'de grev yapmak, İzmir halkına işkence çekirtmek, hizmetleri durdurmak, sıkıntı yaşatmak değil, amacımız emekçilerin alınterini hak ettiği şekilde ve ölçüde alabilmek. Tabii burada belediye başkanının baskısı var, %10'da ısrar ediyor, krizi bahane ediyor. Biz de buna karşı çıkıyoruz, çünkü daha önce seçimlerden hemen önce (Türkiye'de yine kriz vardı) imzalanan toplu sözleşmelerde yıllık zam oranı %25. Burada çelişki kendiliğinden ortaya çıkıyor, seçim öncesi farklı politika seçim sonrası farklı politika uygulanıyor. Eğer bir yönetim genel ilkelerini koyduysa o genel ilkelerini seçim önce-

si ve seçim sonrası şartlar ne olursa olsun değiştirmemeli. Değiştirmemeli ki kamuoyuna güven versin... 1 Ekim'e kadar görüşmelerden bir sonuç alınamazsa Belediye İş'in bütün şubeleri olarak greve çıkacağız".

İzmir Mücadele Birliği

"Umut Tufanı"

Adana Ayışığı Sanat Merkezi olarak Adana'da yayın yapmakta olan Radyo Dünya'da "Umut Tufanı" isimli programı hazırlayıp sunmaktayız. Yaklaşık 3 aydır yaptığımız program, her Pazartesi günü saat 20.00-22.00 arasında.

Öykülerimizi, şiirlerimizi paylaştığımız programda güncel konuları da tartışmaktayız. Tüm Ayışığı Sanat Merkezi dostlarını her Pazartesi günü "Umut Tufanı" programını dinlemeye davet ediyoruz.

Programı internet üzerinden canlı dinlemek için aşağıdaki bağlantıyı kullanabilirsiniz.
<http://adanaradyodunya.net/>

Adana Ayışığı Sanat Merkezi

Yeni Yerimizde Yeniden Merhaba

Adana Ayışığı Sanat Merkezi Derneği 10 Ağustos tarihinden itibaren yeni yerinde atölye çalışmalarına başladı. Kavgamızın üretimlerini daha geniş emekçi kitlesine ulaştırabilmek için 11 Ekim 2009, Pazar günü "Yeni Yerimizde Yeniden Merhaba" etkinliği düzenleyeceğiz. Yapacağımız açılış etkinliğinde tüm atölye üretimlerini sizlerle paylaşacağız.

Bu etkinliğimize Adana'nın tüm işçi ve emekçi halkı davetlidir.

PROGRAM

- * Saygı Duruşu
- * Sinevizyon Gösterimi
- * Ayışığı Tiyatro Grubu
- * Ayışığı Bağlama Atölyesi
- * Ayışığı Gitar Atölyesi
- * GRUP BAHARA EZGİ
- * Resim Atölyesi (Sergi)

EMEĞİN KURTULUŞU İÇİN

Kapitalizm koşullarında eğitim emekçilerinin yoğun bir şekilde sömürülmesi kaçınılmaz. Bu sömürünün gün geçtikçe artmasıyla birlikte öğretmenler yeni hak gasplarıyla karşı karşıya kalmaktalar.

Sermaye sınıfının sömürüsüne maruz kalan eğitim emekçilerinin sömürülme düzeyi işsiz, ücretsiz, sözleşmeli, kadrolu durumlarına bağlı olarak farklılık gösterse de bu farklılık gittikçe daha fazla sömürüldükleri gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Çok doğaldır ki bu sömürüye ve dolayısıyla her gün maruz kalınan yeni uygulamalara karşı tepki oluşacaktır. Yalnız, sömürüyü azaltmak bir yana onun artan şekilde devam etmesini engellemek için bile tepkinin niteliğinin çok büyük önemi vardır. Aksi takdirde bu tepki ne kadar kitlesel olunursa olunsun ve tepki ne kadar zaman boyunca devam ederse etsin bir sonuç almak mümkün olmaz.

Öğretmenler kendilerini eğitim emekçileri olarak görüyorlarsa, yakın oldukları sınıfın egemen sınıf olan sermaye sınıfı değil işçi sınıfı olduğunu fark edip kabul etmek zorundadırlar. Eğitim düzeylerinden dolayı kendilerini o sınıfa uzakmış gibi hissetseler de yaşam şartlarının işçi sınıfının yaşam şartları düzeyinde olması ve çoğunun artık sermaye sınıfına artı-değer üretmeleri, sınıf olarak işçi sınıfına yakın olduklarının, hatta bizzat işçileşmekte olduklarının göstergesidir. Böylelikle hangi sınıfa yakın olduklarının farkında olarak mücadele etmeleri ve eylem şeklini belirlemeleri gerekmektedir. Bizi sömürülenlere sömürü düzeyini ve hayatımıza yansımaları onlara teşhir etmekten öteye gitmeyen, yani suya sabuna dokunmayan bir tepki anlayışıyla hareket etmek bizi hiçbir yere götürmeyecektir.

Hak verilmez, alınır, diyorsak, muhatap alacağımız sermaye sınıfı veya sermaye sınıfının lehine olan yasaları dayatan hükümet değildir. Muhatabımız bizim gibi ezilen, sömürülen emekçiler olmalıdır. Emekçilerle muhataplığımız örgütlenmek, birlikte hareket etmek yönünden önemlidir. Diğer bütün emekçiler gibi öğretmenler de yaşam düzeyi aynılaşan sınıfın farkında olarak emeğin kurtuluşu için işçi sınıfının iktidarı alması yönünde sınıf mücadelelerini vermek zorundadırlar. Bilmelidirler ki emeğin kurtuluşu başka türlü mümkün değildir.

Hak gasplarına yönelik ve birtakım reformlar için verilen mücadele hiçbir zaman emekçileri iktidar mücadelesinden uzaklaştırmamalıdır. Bu tür mücadeleler işçi sınıfının iktidarı alma mücadelesi için emekçilerin örgütlülüğünü sağlamak ve sınıf bilinci kazanmak gibi önemli bir işlevi yerine getirmelidir. İktidar bilincinden uzak, örgütsüz bir mücadele işçi ve emekçiler için boşa kürek sallamaktan ve sermaye sınıfına zaman kazandırmaktan başka bir sonuç ver-

meyecektir. Sermaye sınıfına tehdit oluşturmayacak bir mücadele emekçilerin sömürülmesini bir nebze olsun azaltmayacak, mücadele etme azimlerini kıracaktır.

Mücadele eden emekçilerin yılmaması ve mücadeleye henüz katılmayanların dahil olması için emeğin kurtuluşuna olanak veren bir hedef belirlemek gerekmektedir. Bu hedef sermaye sınıfının iktidarına son veren ve işçi sınıfının iktidarına götüren bir hedeften başkası olmamalıdır. Unutulmamalıdır ki iktidar dışında her şey hiçbir şeydir.

İşsiz Bir Öğretmen

SARIGAZI'DE GÜLER ZERE İÇİN MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

24 Eylül günü Sarıgazi'de Güler Zere için meşaleli bir yürüyüş yapıldı. DÖB'lü öğrenciler olarak yürüyüşe katıldık.

Yürüyüş Vatan İlköğretim Okulu önünden başlayarak Demokrasi Caddesi üzerinde devam etti. Yürüyüşte sık sık "Güler Zere'ye Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Güler Zere Serbest Bırakılsın" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ortalarına doğru, Demokrasi Caddesi üzerinde oturularak, hep birlikte Çav Bella ve Gündoğdu marşları söylendi. Marşlardan Sonra devam eden eylem, Sarıgazi Demokrasi Caddesi Meydanı'nda yapılan basın açıklaması ve atılan sloganlarla son buldu.

Sarıgazi'den DÖB'lü Öğrenciler

SELİN ARDINDAN

Kapitalizm işçi ve emekçi halkları yaşamdan koparıp atmaya devam ediyor. Kısa süre önce yaşanan sel felaketi, bir kez daha insanların kapitalizm için önemli olmadığını, önemli olanın kar olduğunu gösterdi. İnsanların çaresizliklerini dahi, daha fazla kar için değerlendirmeye çalışan burjuva sınıfı, insanlığın öfkeli çılgınlıkları içinde

tarihin gömütlüklerindeki yerini alacaktır.

İkitelli bölgesinde meteoroloji uzmanlarının uyarılarına rağmen hiçbir önlem alınmadı. Belediyenin ve valiliğin tek uyarısı “akşam dikkat edin, sel başlarsa evin üstüne çıkın. Kapalı borularımızı açın. Evde kalmayın, yakınlarınıza gidin” oldu. 8 işçinin katliamına yönelik “işçiler ıslanmamak için arabadan inmediler. İnselerdi ölmezlerdi” diye açıklamayı ancak ve ancak katliamcı, soyguncu ve sömürücü bir düzen olan kapitalizmin temsilcileri yapar. Tüm bu açıklamalar kapitalizmin doğasına uygun bir durumdur.

Geçtiğimiz günlerde oluşan sel felaketi sonrası birçok insan yaşamını yitirdi, evsiz kaldı ve hatta birçok insan işinden oldu. Küresel kriz nedeniyle de gündün güne daha da yoksullaşmış olan halk, bu durum karşısında öfkeliydi. İkitelli işçi ve emekçi halkı da sel sonrası yapılan açıklamaların yalan, yapılan yardımların sahtekârlık olduğunu dile getirdi.

Tüm oluşan bu durumların nedeni kapitalizmdir ve tek çözümlü de kapitalizmin yok edilmesidir, yani devrimdir. Bu bilinçle hareket eden (DÖB) Devrimci Öğrenci Birliği de 18 Eylül günü, selden zarar gören İkitelli halkını ziyaret etti. Yaralarını sarmaya çalışan İkitelli halkının ihtiyaçlarına karşılık verebilmek adına elbise yardımı da yapıldı. Bunun yanı sıra da tüm yaşananlarının nedenleri üzerine halkla yoğun sohbetler edildi. Temel sorunun kapitalizm olduğunu ortaya koyan DÖB’lü öğrenciler, bu durumu halkla paylaştı. Buna karşılık halk, tavrını çok önceden belirlemişti; “Bu devletten bize fayda yok. Bizleri insan yerine koymuyorlar, bizleri hayvan gibi servis araçlarına koyup ölüme terk ettiler. Bir de yetmezmiş gibi polisler ve

milletvekili adayları gelip bize ‘devrimcilerle konuşmayın, sizleri kandırıyorlar, onlara inanıp devleti lekelemeyin’ diyorlar. Peki, soruyoruz, bu devlet dedikleri evleri sular altında kalan evsizlerin, işsizlerin devleti mi, yoksa evlerimizi yıkmaya çalışıp, yerine fabrika kuranların mı? Biz kimin ne olduğunu, kim dost kim düşman biliyoruz artık.”

Tüm bu söylenenler gösteriyor ki, işçi ve emekçiler yaşananlardan dersler çıkarıp öğreniyorlar. Pratik yaşamın kendisi emekçileri gerçeklerle yüz yüze getiriyor. Ve özlemine duydukları yaşamın bu düzende olamayacağı, yaşanan onca acı ile apaçık ortaya serilmiş durumda.

Sel felaketinden sonra, bölge halkına yardıma gelen insanların tavırları da düzenin onlara olan yaklaşımını yansıtıyordu. Dağıtım yapan kurum ve kuruluşların hepsinin rastgele ve hakaret edercesine hareket etmelerinden rahatsız olduklarını dile getiren mahalleliyle birlikte DÖB’lü öğrenciler tarafından, herkesin ihtiyaçlarına göre bir dağıtım organize edildi. Bu durum halk tarafından çok olumlu karşılandı ve bizleri sahiplendiler. Öyle ki, mahalleye devrimcilerin geldiğini duyan birkaç faşistin tehditkâr tavırlarına karşılık halkın bizleri sahiplenip onları oradan uzaklaştırması, dostu düşmanı ayırt edebildiklerinin bir göstergesi oldu.

Bir yandan dağıtımlar yapılırken, bir yandan da yoğun sohbetler yapılmaya devam edildi. Halk bizlerin orada oluşundan bir hayli mutlu olduğunu açıkça belli ediyordu. Hatta Denizleri çok seven bir anne, Deniz Gezmişlerden bahsederken, gözyaşlarını tutamadı.

Dağıtım ve sohbetler bittikten sonra mahalle halkıyla vedalaşıp mahalleden ayrıldık. İlerleyen zamanda yeniden geleceğimizi söyledik. Onlarda memnun olacaklarını ve çok seviyeceklerini söylediler. Mahalle halkı bizleri yoğun bir ilgiyle uğurladı.

Kapitalizm öldürür kapitalizmi öldürün

İSTANBUL’DAN DÖB’lü öğrenciler

CİDDİ OBAMA

Bolivarcı Devlet Başkanı Hugo Chavez yaptığı bir açıklamada iki Obama olduğundan bahsederken çok zekice bir tanımlama yapmış.

Dün ciddi Obama konuştu. Son zamanlarda ondaki iki özellik hoşuma gidiyor: Sağlık hizmetinden faydalanamayan 47 milyon insana sağlık hizmeti sağlamaya çalışması ve iklim değişikliğine verdiği önem.

Bir önceki yazımda belirttiğim, insanoğlunun karşı karşıya kaldığı tehlikeler biraz karamsarca gelmiş olabilir. Ancak bahsedilenler gerçek dışı değil. Birçok devlet başkanı bu konuyu önemsemekte ve geçiştirmekte.

Birleşmiş Milletler toplantılarına ev sahipliği yapan ülkenin temsilcisi olarak ilk sözü alan Obama fikirlerini kamuoyuyla paylaşma şansı buldu.

Ne mi söyledi? Maddeler halinde yazacağım.

-Gezegenimizin karşı karşıya kaldığı tehlikenin ciddi olduğunu ve giderek büyüdüğünü

-Tarihin bu iklim değişikliğine karşı yapılanlardan hesap soracağını

-İklim değişikliğinden etkilenmeyecek ülke olmayacağını

-Kıyıları döven dev dalgaların, kasırgaların ve sel baskınlarının sayısının giderek arttığını ve kıtaların tehdit altında olduğunu

-Ülkelerin güvenlik ve düzeninin tehdit altında olduğunu

-İklim değişikliğinin Çin'den Brezilya'ya, Hindistan'dan Meksika'ya, Afrika'dan Avrupa'ya her yerde ilk gündem maddesi olduğunu

-Hep beraber davranılırsa atılan adımların önem taşıdığını

-Durumun ciddiyetinin farkında olduklarını ve kararlılıkla adım atacaklarını

-Konuya dair henüz bir ilerleme kaydedilmediğini

-Yapılması gereken çok şey bulunduğunu

-Bunun kolay olmayacağını

-Sürecin en zorlu kısmının halen önümüzde olduğunu

-Bu gündemin ekonomik krizin ardından ekonomik hayatın yeniden ayağa kaldırılması sırasında ortaya geldiğini

-İklim değişikliğiyle ilgili herkesin aklında soru işaretleri bulunduğunu

-Ancak zorluk ve şüphelerin harekete geçilmesi için engel olmadığını

-Herkesin kendi payına düşeni yapması gerektiğini ve ülke ekonomilerinin gezegeni tehlikeye sokmadan büyümesi gerektiğini

-Kopenhag'da yapılacak olan toplantının iklim değişikliğine karşı atılan önemli bir adımın öncüsü olması gerektiğini

-Eski görüş ayrılıklarını bir yana bırakarak çözüm üretebilmek için biraraya gelinmesi gerektiğini

-Sanayileşmiş ülkelerin iklim değişikliğinden daha çok sorumlu oldukları için karşılık gelen sorumluluğun da altına girmeleri gerektiğini

-Birleşilemezse sorunların üstesinden gelinemeyeceğini

-Birçok zor durumdaki ülkenin iklim değişikliği gündemiyle mücadele edebilecek kaynağa sahip olmadığını bilindiğini

-Gelecekte ekonomik gelişme veya temiz bir gezegen arasında bir seçim yapılamayacağını çünkü insanoğlunun hayatta kalmasının bu ikisine de bağlı olduğunu

-Zor durumdaki ülkelere teknik ve mali yardımda bulunma sorumluluklarının bulunduğunu

-Gezegendeki halkların hayat kalitesini artırırken çevrenin kirletilmesini engelleyecek önlemlerin alınması gerektiğini

-Ancak tüm ülkeleri kapsayacak bir

iradenin gelecek için umut verebileceğini

-Bunun ise zorlu bir süreç olduğunu ve artık kaybedilecek zamanın olmadığını belirtti.

Sorun şurada; Obama'nın söyledikleri ABD'nin 150 yıldır yaptığı her şeyle ters düşüyor. Özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemde Bretton Woods Antlaşmasıyla dünyaya empoze ettiği kendi ekonomik egemenliği sistemiyle.

Her kıtada açılan yüzlerce askeri üs, uçak gemileri ve sayısız donanma, binlerce nükleer silah, fetih savaşları, askeri sanayi altyapıları ve silah satışlarıyla insanoğlunun hayatta kalması olası değil. Benzer şekilde tüketim toplumu alışkanlıkları ve hammadelerin israf edilmesi ekonomik gelişme ve temiz bir gezegen isteğiyle bağdaşmıyor. Yenilenemeyecek doğal kaynakların umarsızca israf edilmesi – yüzlerce milyon yılda oluşan petrol ürünlerinin neredeyse iki yüzyılda tamamen tüketilmesi - iklim değişikliğinin ana etkeni. Çevreye olumsuz etkisi olan emisyonlar sanayileşmiş ülkeler tarafından azaltılsa bile, dünya nüfusunun dörtte üçü yani 5.2 milyar insan sanayileşmiş ülkelerde yaşamakta ve hayatta kalabilmek için kömür ve petrol gibi yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanmaya mecbur. Bu tüketim şekli, kapitalist ekonomiler tarafından dikte edildiği şekliyle insanoğlunun hayatta kalabilmesine izin vermiyor.

Yukarıdaki ikiyüzlülükten dolayı Obama'yı suçlamak haksızlık olacaktır. Ancak aynı şekilde dünyada hüküm süren ekonomik kurallar çerçevesinde bir çözüm olabileceğini iddia etmek de haksızlık olacaktır.

ABD Başkanı, gezegene verilen kalıcı hasarın çoğunun gelişmiş ülkeler tarafından verildiğini ve bu ülkelerin sorumluluk almaları gerektiğini kabul etti. Bu bile oldukça cesur bir davranış.

Başka hiçbir ABD Başkanının da onun söylediklerini söylemeye cesaret edemediğini de belirtmeliyim.

Fidel Castro Ruz
22 Eylül 2009

HONDURAS'TA BİR DEVRİM YAŞANIYOR

luşan gerginlik ile hiçbir bağlantısı bulunmamaktadır. Bu yüzden Brezilya Elçiliğinin faşist hükümet tarafından saldırıya uğraması akıl almaz bir girişim ve belki de ülkeyi yabancı askerlerin müdahalesine açacak bir intihar girişimidir. Haiti'de daha önce yaşanan durum buydu, ülkeye ABD emperyalizmi BM bayrağı altında girmişti. Honduras, Karayipler'de izole bir ada değildir. Honduras'a yabancı bir ülkenin askeri müdahalesi kıtada bir çatışmayı tetikleyecek ve tüm Latin Amerika siyasi bir kaosa sürüklenecektir.

Honduras halkının 90 gündür ara vermeksizin sürdürdüğü kahramanca kavga Yanki yanlısı faşist hükümeti çok zor bir durumda bırakmıştır.

Honduras hakkında yeni bir farkındalığın doğuşunu görüyoruz. Verilen savaşta sosyal hakları için dövüşen binlerce savaşçı büyük deneyimler kazandı. Zelaya sözünü tuttu ve ülkesine döndü. Hükümetteki görevine geri dönmeli ve seçimler sırasında başta olmalıdır. Sosyal haklar mücadelesinde yeni ve başarılı kadrolar ortaya çıktı. Bunların sayesinde Honduras halkı daha iyi günlere ilerleyecek. Honduras'ta bir devrim yaşanıyor.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun sürmekte olan oturumları tarihsel olaylara sahne olabilir.

Dünya liderleri çok ilginç ve karmaşık gündemleri kamuoyuyla paylaştılar, bu da insanlığın karşı karşıya kaldığı sorunların büyüklüğünü gösteriyor, zamanımız ise gittikçe azalıyor.

Fidel Castro Ruz
24 Eylül 2009

Geçtiğimiz 16 Temmuz günü Honduras'daki darbeye ilgili olarak şöyle demiştim, “darbe George W. Bush döneminde göreve getirilen ve onun döneminde iktidarda olan aşırı sağcı devlet görevlileri tarafından planlanıyor ve destekleniyor.”

Bu kişilerin Hugo LLorens, Robert Blau, Stephen McFarland ve Robert Callahan olduklarından bahsetmiştim. Bu isimler Bush tarafından Temmuz ve Ağustos 2008 tarihleri arasında sırasıyla Honduras, El Salvador, Guatemala ve Nikaragua elçiliklerine atanmıştı. Bu kişiler Latin Amerika'da John Negroponte ve Otto Reich'in kötü şöhretli çizgisini devam ettiriyorlar.

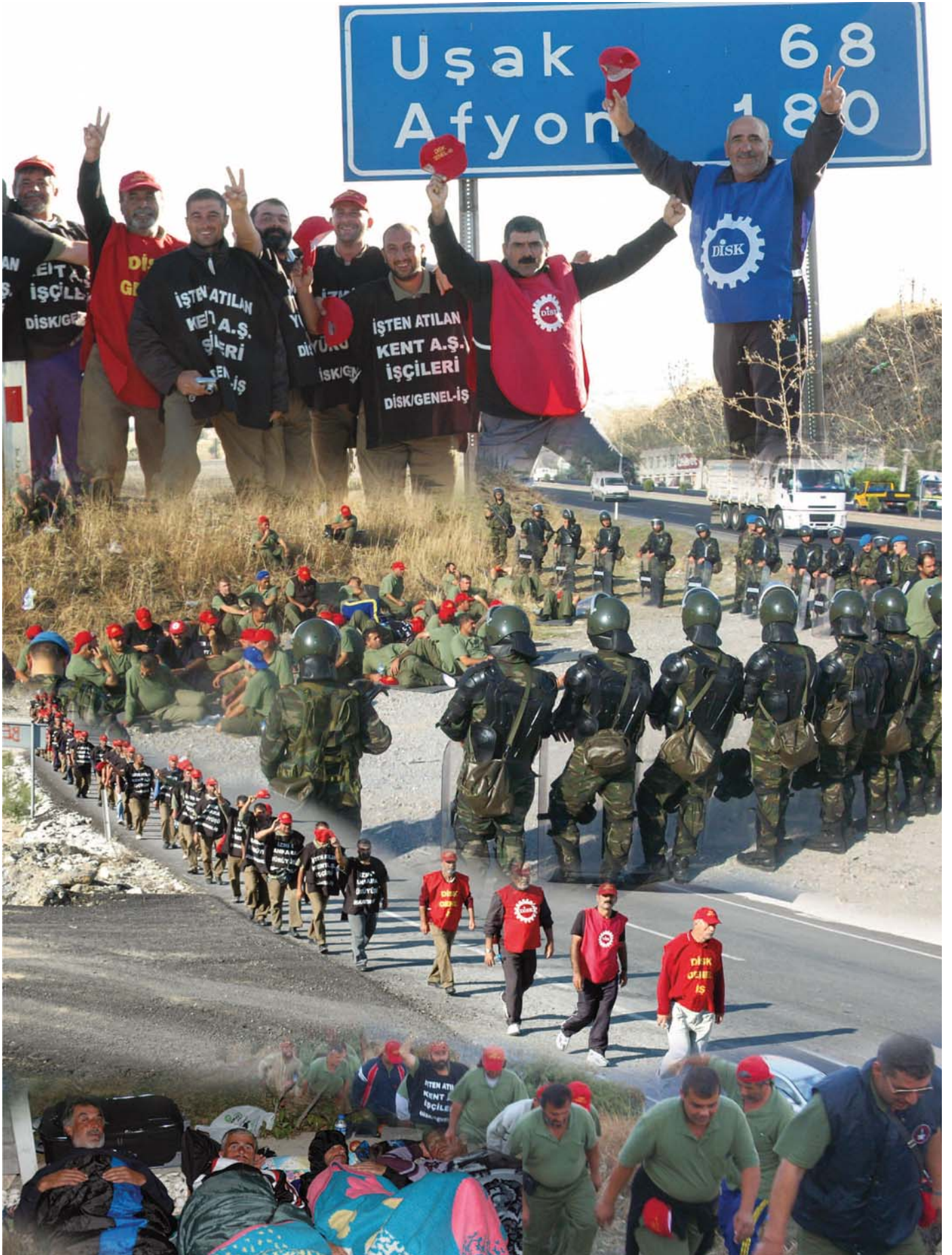
Yazımda daha sonra, Soto Cano'daki Yanki üssünün askeri darbenin destekleyicisi olduğunu belirterek Obama'nın Rusya gezisi sırasında Honduras'ın gerçek devlet başkanının Manuel Zelaya olduğunu açıkladığı sırada, ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından Kosta Rika'nın arabulucu olması talimatının bu ülke devlet başkanına iletildiğini yazmıştım. Devamla şöyle eklemiştik, “Kosta Rika görüşmeleriyle beraber, Honduras halkına Birleşmiş Milletler, OAS ve diğer uluslararası örgütlerin verdiği destek gölgelenmiştir. Bu noktada yapılması gereken en doğru şey ABD hükümetinin darbecilere verdiği askeri desteği derhal kesmesi ve Honduras'daki askeri varlığına son vermesidir.”

Honduras'daki darbeye karşı ABD'nin cevabı Kolombiya hükümeti ile anlaşma imzalayarak Soto Cano benzeri 7 askeri üssü kullanıma açmak oldu. Latin Amerika'nın bağrındaki bu kardeş ülke başta Venezuela ve Brezilya olmak üzere tüm Güney Amerika halklarını tehdit etmektedir.

Dünyadaki iklim değişikliği ve küresel mali krizin BM'de gündemde olduğu kritik bir dönemde Honduras'daki darbeciler; Başkan Zelaya, ailesi ve taraftarlarının sığınmak zorunda kaldığı Brezilya Elçiliğinin dokunulmazlığını tehdit ediyorlar.

Brezilya hükümetinin başkentte o-

Düzeltilme ve Özür: **Düzeltilme ve Özür:** 147. sayımızın “Ulusal Soruna Leninist Bakış” adlı başyazısında, 5. sayfada “... ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınmasını gerektirir” şeklinde olması gereken ifade, teknik bir hatadan dolayı “... ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınmamasını gerektirir” şeklinde çıkmıştır. Düzeltir, okurlarımızdan ve yazarımızdan özür dileriz.

Uşak 68
Afyon 180

İŞTEN ATILAN
KENT A.Ş.
İŞÇİLERİ
DISK/GENEL-İŞ

İŞTEN ATILAN
KENT A.Ş.
İŞÇİLERİ
DISK/GENEL-İŞ

DISK

ER

İŞTEN ATILAN
KENT A.Ş.
İŞÇİLERİ
DISK/GENEL-İŞ

**2009 İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ
ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ**

**1992 İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ
ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ**